

İç Savaş ve Devrim Üzerine

Editörün Notu: Devrimin önderi ve Yeni Komünizm'in mimarı Bob Avakian'ın aşağıdaki makalesi 15 Haziran 2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır.

Kaynak

için

bkz:

<https://revcom.us/a/652/bob-avakian-on-civil-war-and-revolution-en.html>

“Radikal Bir Değişiklik Geliyor” makaleme şu dobra açıklama ile başlamıştım:

“Trump/Pence rejiminin deliliklerine cevap olarak bir tür “normalliği” düşünmekten kendilerini alıkoyamayanlar. Unutun bunu, çünkü bu gerçekleşmeyecek!” [1]

Trump (ve Pence) ile uyumlu faşist güçlerin, eğer Trump seçim yoluna gitmezse (ya da Trump seçimi iptal ederse), büyük olasılıkla buna direnç gösterenlere şiddetle tepki vermeye hazırlandıklarından bahsetmiştim. Aslında, 20 yıldan fazla bir süredir, Trump çevresinde toplanan güçlerin faşist doğasını ve nasıl gittikçe iç savaştan bahsettiklerini ve buna hazırlandıklarını analiz ediyorum.

Bu çok ciddi bir meseledir. Ancak son zamanlarda bir yerde okuduğum bir açıklamada daha ciddi bir şey yansıtılıyor – eğer sadece bir taraf (faşist taraf) bir iç savaş yürütürse, o zaman bu gerçekten bir iç savaş değil, cinayet ve soykırım anlamına gelir. Bu durum, Iowa'dan faşist Kongre Üyesi Steve King'in kabaca ifade edildiğini söylemenin başka bir yoludur:

“Millet yeni bir iç savaş hakkında konuşmaya devam ediyor. Bir tarafta yaklaşık 8 trilyon mermi bulunurken, diğer taraf hangi tuvaleti kullanacağını dahi bilmiyor.” [2]

Son zamanlarda, Cumhuriyetçi Parti içindeki güçlü figürler, bu tip faşist pozisyonları ifade etmesinin biraz kaba olduğunu düşünerek King'e sırtlarını döndüler ve King,

Cumhuriyetçilerin yeniden seçim teklifinde yenildi. Fakat King'in kabaca ifade ettiği faşist görüşleri ve konumu, Cumhuriyetçi Parti'nin çekirdeği ve onun "tabanı" tarafından da paylaşıılıyor. Daha önce de belirttiğim gibi, King'in burada alıntılanan yorumunda "belirli bir içgörü" var. King'in alay ettiği insanlar haklı olarak trans bireylerin, geylerin, kadınların ve diğerlerinin haklarını savunurken, aynı zamanda şunu belirtmek gerekiyor:

"Bir kez daha, insanlar etrafta kavga ederken ya da bu baskıya, ya da bu özel baskı, ayrımcılık ve önyargı örneğine karşı bir miktar direnç yükseltirken, Trump/Pence'de somutlaşan tüm saldırıya katlanmak için toplanmadıklarını görüyoruz. Bir bütün olarak, kendilerini "ilerici" veya "farkında" olarak kabul eden kişilerde, Amerikan şovenizmine yönelik gerçek bir kopuş yaşayamama sorunu bulunur ve bu ciddi bir sorundur. Bu ülkedeki burjuva düzeninin "normlarını" (ve bazılarında bu "medeniyeti restore etme" çağrısı içerirken) faşistler bu "normları" çiğnemeye ve yırtıp atmaya kararlılar." [\[3\]](#)

Ve büyük resim şu şekildedir:

"Şimdi, göz ardı edemeyeceğimiz bir başka unsur, King'in tarif ettiği şeylerin çoğunun belirli bir şekilde, özellikle ilerici ya da sözde "aydın" orta sınıf insanlara uygulanmasına rağmen, daha temeldeki ezilen halklar ve özellikle de gençler açısından başka bir sorun var – silahlarının şu an birbirlerine doğrultulması büyük bir sorundur. Bu durum gerçek bir devrim için bir hareket inşa ederken radikal bir şekilde dönüştürülmesi gereken bir şeydir." [\[4\]](#)

Tüm bu durumun radikal bir şekilde dönüştürülmesi gerekiyor – ve çok açık bir aciliyetle bunun yapılması gerekiyor! George Floyd'un Minneapolis'te soğukkanlı bir şekilde katledilmesine tepki olarak patlak veren ve Siyahi erkek ve kadınların devam eden polis cinayetlerinde öfkesi ve protestolar ile bunun potansiyelini bir kez daha gördük. (Ve bu öfke patlamasında

stratejik olarak elverişli bir unsur; önemli sayıda Siyahiyi içerdiği gibi, aynı zamanda çok sayıda beyaz da dahil olmak üzere diğer “etnisitilerden” çok sayıda insanı, özellikle de gençliği içermesi durumudur.) *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz* içinde dediğim gibi böylesi ayaklanmalar çok güçlü bir pozitif güç ve etkiye bulunur ve devrim potansiyelini gösterir ve halk kitlelerinin haklı direnişinin ve isyanının “devrimci anlayışa, kararlılığa ve örgütlenmeye” dönüştürülmesi çok önemlidir. [\[5\]](#)

Tüm bunların temel nedenleri ile başa çıkmak için gerekli olan devrim için stratejik çalışma açısından bakıldığında, bu kavrayış doğrultusunda hareket etmek de önemlidir:

Toplumun bu faşizmi destekleyen kesimleri ile ona karşı olan bakış açıları arasındaki çatışmalar, önemli ölçüde, devrimci mücadelenin gerçekleştirilmesi gereken sahayı biçimlendiriyor; bu çatışmanın yoğunlaşması muhtemeldir ve şiddetli çatışmalarla daha da patlayabilir ve her durumda devrim ve karşı-devrim arasındaki çok yönlü mücadele bağlamında önemli bir faktör olacaktır. [\[6\]](#)

Devrim ve karşı-devrim arasındaki topyekün mücadele için şu an tam zamanı değildir: bunun için koşullar -en önemlisi, tüm sistemin derin bir kriz durumunda olması ve milyonlarca devrimci insan- henüz ortaya çıkmamıştır. Fakat devrimci bir duruma doğru olan şeylerin gelişimini artırmak ve “hızlandırmak” için acil bir çalışmaya ihtiyaç bulunuyor. [\[7\]](#)
Ve

“bu siyasi savaşın, yönetici sınıfın faşist kesimi tarafından seferber edilen “tabana” karşı cesur ve kararlı bir muhalefetle yürütülmesi gerekiyor – bu durum şu anda kendi başına da önemlidir ve şartlar tamamen olgunlaştıktan ve topyekün mücadele başladığında “halkın iki kesimi arasındaki iç savaş” için önemli bir hazırlık ve önemli bir etkisi olacaktır.” [\[8\]](#)

Ve bu durum Şu Şekildedir:

“Topyek n mücadele, sadece eski yönetici sınıfın kurumsal güçlerine karşı çıkmak anlamına gelmez, aynı zamanda “halkın iki kesimi arasında bir iç savaşı” içerir. Bu devrimin karşı devrimi yenmesi için gerekli olacaktır. Buna mümkün olduğunca silahlı kuvvetlerin bir kısmını kazanmak da dahildir.” [\[9\]](#)

Karşı taraftaki halkın silahlı kuvvetler de dahil bir kısmını kazanmakla ilgili olarak: Birincisi ve temelde, devrimin gerçek bir mücadele içinde ilerlemesi, insanların düŐüncesinde çok güçlü bir olumlu etkiye sahip olacaktır. Bununla birlikte, devrimci güçlerin kendi taraflarında ve devrimin özgürleştirici hedefleriyle tutarlı bir Şekilde savaŐan güçlü bir ahlaki berraklığı ve otoritesi olacaktır. Ve sonrasında özel bazı tedbirler de bulunur – halkın eski toplumdaki bankalara ve diğer finansal kurumlara olan tüm borçlarının iptali gibi. Devrimci g  ler, bunların resmi politikaları olduğunu halka bildirecektir. Bu tür politikalar, devrimin temel hedefleri ve devrimin meydana getirmeyi amaçladığı yeni radikal toplumla aynı doğrultuda ve onun işleyişinden kaynaklanır; ve bu tür politikaları bilinir kılmak ve bunları gerçekte nerede ve ne zaman olursa olsun uygulamak, toplumun karşı-devrimci saflara fiilen dahil olmasını engellemede veya ortaya çıkan bölünmeleri doğru Şekilde kazanmada önemli bir rol oynayabilir – ya da en azından devrime karşı “dostça bir tarafsızlık” durumu sağlayabilir. Yine de, sert faşist g  ler arasında da dahil olmak üzere, nüfusun bazı sert gerici öğelerinin, karşı-devrime inatla ve ölümüne bağlı kalması durumu söz konusu olacaktır; ve devrimci güçlerin, koşullar ortaya çıktıktan sonra topyekün mücadeleyi yürütürken, genel stratejik yaklaŐımlarının ve operasyonel ilkelerinin bir parçası olarak bu durumu hesaba katmaları gerekecektir.

Tek taraflı bir iç savaş -yani faşist g  ler tarafından nefret ettikleri herkese ve her Şeye karşı yürütülen, onları sindirmek ve süpürmek için kararlı bir Şekilde yürütülen tek yanlı bir iç savaş- felaket olur. Bu faşistlerin hedeflerine

ulaşmak için gerekli gördüklerinde kesin olarak böyle bir iç savaş yürütmeye hazır oldukları gerçeğinin göz ardı edilmesi, yalnızca sadece böylesi bir felaketi daha da muhtemel hale getirecektir. Ve Demokrat Parti liderleri gibi mevcut faşizmi açıkça kabul etmeyi reddedenlere güvenerek asla iyi bir şey gelmeyecektir, çünkü bunu yapmaları bu faşizmi doğuran bütün sistemlerinin “meşruiyetini” sorgulatacaktır.

Acilen ihtiyaç duyulan şey Trump/Pence rejiminin faşizmine karşı büyük bir mücadeledir ve bu rejimin destekleyerek harekete geçirdiğı “tabana” karşı muhalefettir. Bu mücadelenin gerçek çıkarları doğrultusunda ciddi şekilde yükseltilmesi gerekiyor; bu doğrultuda yalnızca şiddet arayışı ve bunu başlatmama değil aynı zamanda faşistlerin eylemlerine de boyun eğilmemesi gerekiyor.

Ve tüm bunlara *temel bir çözüm* yolunda ihtiyaç duyulan şey; bu anti-faşist mücadeleyi “hızlandırmanın” bir parçası olarak, devrimi gerçekleştirmenin mümkün olacağı ve nihayetinde halk kitleleri için yarattığı tüm dehşetleriyle -ki devam edecek olursa çok daha feci dehşetleri gündeme getirecektir- bu kapitalizm-emperyalizm sistemine son vermek için yapılacak topyekün savaş noktasına doğru geliştirilmesidir. Bu sistem ve tüm bunlar tamamen gereksizdir ve radikal olarak farklı ve çok daha iyi bir dünya bu mücadele ile mümkündür.

Referanslar:

[1] Bob Avakian, “Radikal Bir Değişiklik Geliyor: Bu Özgürleştirici mi, Yoksa Köleleştirici mi Olacak? Devrimci mi, Yoksa Gerici mi Olacak?” Kaynak için: <http://yenikomunizm.com/radikal-bir-degisiklik-geliyor-bu-ozgurlestirici-mi-yoksa-kolelestirici-mi-olacak-devrimci-mi-yoksa-gerici-mi-olacak/>

[2] Steve King’in bu alıntısı Bob Avakian’ın “İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut: Bireysellikten, Asalaklıktan ve Amerikan Şovenizminden Kopmak” çalışması içinde yer almaktadır.

Kaynak

için:

<http://yenikomunizm.com/insanlik-icin-bilimsel-temelde-umut-bireysellikten-asalaklik>

[3] Bob Avakian, “İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut: Bireysellikten, Asalaklıktan ve Amerikan Şovenizminden Kopmak”

[4] Bob Avakian, “İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut: Bireysellikten, Asalaklıktan ve Amerikan Şovenizminden Kopmak”

[5] Bob Avakian’ın “Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz” başlıklı videosunun metni ve görsel materyalleri revcom.us web sitesinde yer almaktadır.

[6] Bob Avakian’ın “Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz” başlıklı videosunun ikinci bölümünden alınmıştır.

[7] Bob Avakian’ın “‘Boomerlar’ – ‘X, Y, Z’: Problem Jenerasyonlar Değil, Problem Bu Sistemdir!” başlıklı makalesinin dipnotunda şu bilgi yer almaktadır. Kaynak için bkz: <http://yenikomunizm.com/boomer-jenerasyonlar/>

«Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz », «BREAKTHROUGHS [ATILIMLAR]: Marx’ın Tarihsel Atılımı ve Yeni Komünizm ile Daha İleri Bir Atılım. Temel Bir Özet », « İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut: Bireysellikten, Asalaklıktan ve Amerikan Şovenizminden Kopmak » ve «Bob Avakian’ın Mark Rudd’a Cevabı: 1960’lardan Çıkartılacak Dersler ve Gerçek Bir Devrime Olan İhtiyaç » çalışmalarında (bu çalışmalara yenikomunizm.com ve revcom.us web sitelerinden ulaşabilirsiniz) Bob Avakian, 1960’lı yılların yükselişinin zirvesindeyken “devrimin niçin gerçekleşmediğinden” ve “üzerinden geçen onlarca yılda meydana gelen büyük ölçüde olumsuz büyük değişikliklerden” den bahseder. Bu gözlemler arasında şunlar vardır:

“Gerçek bir devrim iki temel faktöre dayanır: devrimci bir durum, ve sayıları milyonları bulan devrimci bir halk. Ve bu iki faktör sıkı sıkıya birbirine bağlıdır. Devrimci bir durum yalnızca toplumun genel anlamda bir krizde olmasıyla değil, aynı zamanda yönetici sınıfın ve sistemin akut ve de derin bir krizde olması, milyonlarca insanın ise artık eskisi gibi yönetilmek istememeleri ve elbette bu sistemi dize getirmeye kararlı bir çizgiye gelmeleri ile mümkündür. Devrimci krizin temel etmenleri ve işaretleri şöyle sıralanabilir: artık bu sistemin devamlılığı için kullanılan şiddetin toplumun büyük bir kesimi tarafından meşru olmayan ve suçlu olarak kabul edilmesi ve de yönetici sınıfın kendi iç çatışmalarının çok

derinleşmesi sonucunda kitlelerin başka bir tarafın baskıcı yöneticileriyle işbirliğine gitmeden devrim için gerekli güçleri oluşturma avantajlarını kullanması ile mümkündür.” (Bob Avakian’ın Mark Rudd’a Cevabı)

Devrimci Bir Durum Nedir? Toplumda, hükümet ve egemen çevreler içinde -toplumda ve kendi safları arasında- derin bir kriz ve keskinleşen çatışmalar olması gerekiyor. Bu çatışmaları çözmek için bir yol bulamamaları, ayrıca halkın hükümettekilerin “yönetme hakları” ve kural koymak için güç kullanma “meşruiyeti” konusunda inançlarının zayıflamış olması gerekiyor. Sistemin “reform” programlarının iflas etmesi, gittikçe daha fazla insanın tüm düzeneğin derin işlev bozukluğu ve dayanılmaz adaletsizliğini tölare etmemesi gerekiyor. Milyonlarca insanın aktif olarak radikal bir değişim arayışı içinde olması, bunun için savaşıma kararlı, istekli ve bunu yapmaya yöneltecek bir güç araması gerekiyor. Binlerce kişinin sağlam bir çekirdek, bir önderlik, vizyon, yöntem, strateji ve planı ile organize eden bir öncü güç ve bununla halk kitleleri arasındaki bağların derinleştirilmesi gerekiyor. Bu gücün bir araya gelerek var olan baskıcı gücü yenme ve halkın baskı ve sömürüyü tamamen ortadan kaldırma hedefiyle toplumu radikal bir şekilde dönüştürmelerini sağlamak doğrultusunda yeni bir devrimci sistem getirmek için yürütülecek mücadeleyi birleştirmesi gerekiyor.

[\[8\]](#) Bob Avakian’ın “*Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz*” başlıklı videosundan alınmıştır.

[\[9\]](#) Bob Avakian’ın “*Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz*” başlıklı videosundan alınmıştır.

Radikal Bir Değişiklik Geliyor: Bu Özgürleştirici mi, Yoksa Köleleştirici mi

Olacak? Devrimci mi, Yoksa Gerici mi Olacak?

Editörün Notu: Bob Avakian'ın aşağıdaki makalesi 8 Haziran 2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır. Çevirisini okurlarımız için aktarıyoruz.

Kaynak

için

bkz:

<https://revcom.us/a/651/bob-avakian-radical-change-is-coming-en.html>

Trump/Pence rejiminin deliliklerine cevap olarak bir tür “normalliği” düşünmekten kendilerini alıkoyamayanlar. Unutun bunu, çünkü bu gerçekleşmeyecek!

Ve kimse bu sistemin “normalliğine” dönmek istememeli. Bu sistemin “normalliği” her zaman Siyahi halkın ve diğer etnitiselerden halkların barbarca baskılanmasını ve bu baskının uygulanabilmesi için sistemli teröre, şiddette ve katliama maruz kalmasını içeriyordu. Bu sistemin “normalliği” her zaman, göçmenlere, kadınlara, LGBTQ bireylere karşı acımasız ayrımcılığı, ikiyüzlülüğü ve şiddetti içeriyordu. “Öteki” kabul edilen herkesin “aşağılık” ya da “yabancı” olarak damgalanmasını içeriyordu. Her zaman haksız imparatorluk savaşlarını, insanlığa karşı devamlı işlenen suçları içeriyordu. Şimdiyse çevreyi yok etmesi ve nükleer savaş tehdidiyle bütün insanlığın varoluşuna karşı bir tehdit oluşturuyor.

George Floyd'un canice -polis tarafından cezalandırılma korkusu olmadan, dokunulmazlık havasında ve Siyahi halkın ve diğer ezilen halkların bitmek bilmeyen katlediliş zincirinin bir parçası olarak- katledilmesine karşı eylemler, bu duruma karşı öfkenin dışa vurumu, sadece Siyahi halkı değil, bütün etniklerden, cinsiyetlerden ve dünyanın her yerinden halkları bir araya getirdi. Bu durum bütün politik ortamı ve kültürü çok pozitif bir biçimde Trump/Pence rejimini ve onun faşist

“temelini” etkilemeye başladı. Ve bu öfkeli dışa vurum, bu sistemin şiddet dolu gerçeğini, bu sistemin “normlarının” mümkün tek gerçek olduğu şeklindeki iddiayı ve herkesin kendi çıkarını düşünerek, “kendisi için en iyisini” yapma şeklindeki normları zorlamaya başladı.

Beklendiği üzere, hızlı bir şekilde değişen bu durum karşısında Trump tehditlerle, zorbalıkla ve şiddetli bir baskıyla karşılık verdi. Bunun yanında, diğerleri yani bu sistemi temsil eden ve böyle öfke anlarında durumu “pasifize” etmek isteyen, süreci zararsız hale getirmeye çalışan ve “ehlileştirmek” isteyenler ise bir kez daha anlamsız reformlardan bahsederek, daha “yumuşak” ancak halen acımasızca kitleleri ezen ve bu baskıya karşı ayağa kalkan herkesi bastıran bir “kanun ve düzen” versiyonunun savunusunu yapmaya başladılar. İşlerin olduğu gibi, bundan önceki haline, bu sistem altındaki boğucu rutine dönmek istemenin -bu haklı isyan ve öfke patlamasından önceki haline dönmek istemenin- ileride yüksek ihtimalle krizi tırmandıracağını bilmek de önemlidir. Yönetici sınıfların bir kesimini temsil edenler, örneğin CNN kanalından Chris Cuomo, şimdilerde “yeni bir normale” duyulan ihtiyaçtan söz ediyor... bu “yeni normal” sözde daha “adil” olmalıymış.

Ancak bu sistemin, sistematik adaletsizlik dışında, burada ve dünyanın her tarafındaki insanlar için devam eden öfke ve dehşet olmaksızın bir “normali” bulunmuyor.

Ve Trump/Pence faşist rejimi -şu an iktidarın önemli mevkilerini kontrol eden ve fanatik takipçi kitlesini güçlü ve tutarlı bir biçimde mobilize eden bu rejim- “yeni bir normali”, bu sistemin canavarca baskılarını daha da barbarca bir aşırılıkta uygulamak dışında kabul etmeyecektir. Olayları Kasım ayında planlanan seçimlerle acısız, kargaşalık olmadan çözmeyi düşünenlere şunu belirtmek gerekiyor, öncelikle böyle bir seçimin yapılıp yapılmayacağı kesin değil. Çok belirgin bir olasılık var ki, Trump bir bahane bularak seçimleri “ertelemek” isteyecektir. Bu koronavirüs veya başka bir şey

olabilir. Evet, COVID-19'u seçimleri iptal etmek için bahane olarak kullanmak, Trump/Pence rejiminin bu krizle baş etmedeki bütün umursamazlığı göz önünde bulundurulursa riyakarca olacaktır, fakat bu riyakarlığa kim şaşırır ki?!

Seçimler gerçekleşse dahi, Demokrat Parti'nin karakterinden dolayı Trump'ın "muhalefet" Joe Biden karşısında kazanmasına ilişkin büyük bir şansı var.

Ve her şekilde Trump kaybetmesi halinde seçimlerin "hileli" olduğunu söylemek için sahayı hazırlıyor. Son seçimlerde, ortaya çıkan sonuçlara rağmen, eğer kaybederse bunu reddedeceğini söylediğini bir hatırlayın. Şimdi kendisi Michigan ve başka eyaletlerde insanların mail aracılığıyla oy vermesinin büyük bir aldatmaca olduğunu iddia ediyor. Aslına bakılırsa bu sadece legal değil aynı zamanda koronavirüs koşulları düşünülürse çok daha makul bir durum. Aynı zamanda Trump ve Cumhuriyetçi Parti oyları bastırmak, özellikle de kendileri aleyhine oy verecek kesimlerin oylarını bastırmak için çoktan harekete geçtiler. Ve bunların hepsi büyük ihtimalle, seçim zamanı yaklaştıkça daha da büyüyerek devam edecek.

Daha da ötesi, eğer seçimler gerçekleşir ve Trump kaybederse, Trump sonuçları kabul etmeyi reddeder ve kendisinin hala başkan olduğunu söylerse, Trump'ın bütün o faşist takipçileri -yani şimdiden silahlarla yürüyüşler düzenleyen, seçilmiş görevliler de dahil olmak üzere insanları tehdit eden bu kesimler- eğer Trump seçimleri "aldatmaca" ilan eder ve Trump tarafından bu yarış desteklemeye davet edilirse ne olacak zannediyorsunuz? 2016 seçim kampanyasında rakibi Hillary Clinton'ı nasıl tehdit ettiğini hatırlayın. Trump'ın açık bir şekilde polis ve ordu arasında, motorcular arasında ve ''sert'' insanlar arasında ne kadar çok desteği olduğundan bahsettiğini hatırlayın. Ve daha şimdilerde Trump, polis şiddeti ve katliamlarına karşı süren protestoları bastırmak için orduyla şiddetli bir şekilde olayları bastırmakla tehdit ediyor.

Eğer seçimler bir şekilde gerçekleşir ve Trump kaybeder ve hatta seçim sonuçlarını kabul ederse, bu MAGA şapkalı destekçileri silahlarla ayaklanmasa bile gerçekten de basit bir şekilde gideceklerini ya da pasif bir şekilde köşelerine çekilip sonraki seçimi bekleyeceklerini mi zannediyorsunuz?

Kasım ayında planlanan seçimlerde ne olursa olsun iyi bir şey olmayacaktır. Gerçekten de korkunç şeyler olmaya yakın. Eğer ki bu rejimle olanlardan ve gerçek tehditlerden bıkanlar, COVID-19 koşulları olsa bile kararlı ve güçlü bir şekilde bu rejimi iktidardan devirmezlerse, etraflarında ne olup bittiğine bakmadan öylece Kasım ayında planlanan seçimleri beklerlerse, emin olun hiç de iyi şeyler olmayacak. [\[1\]](#)

Daha da derine inelim, yüzleşilmesi gereken temel bir gerçek var, Trump son derece legal (bunlar illegaldir) biçimler kullanarak iktidarda kalmaya devam etse dahi, unutulmamalıdır ki bu faşist rejim iktidara bir askeri darbeye veyahut bu “yüce demokrasinin” herhangi bir maddesini ihlal ederek gelmemiştir, ancak tam da bu sistemin “normal işleyişi” ile iktidara gelmiştir. Ve bu sistemin “normal işleyişi” devam ettikçe; dünya ve halk kitleleri çevresel yıkım, savaşlar, yerinden etmeler, çaresiz göç durumları, süregiden devasa eşitsizlikler, sömürülerle bu sistemin “DNA’sına işlemiş olan” canice baskılarla birlikte kasıp kavrulacaktır.

Çünkü bütün bunlar:

En temel haliye söylemek gerekirse bu “normala dönme” nosyonu kitlelerin maruz kaldıkları kapitalist-emperyalist sistemin doğası ve işleyişi gereği infilak edecek bir illüzyondan ibarettir. [\[2\]](#)

Bundan bir süre önce, kadınların mevcut koşulları ile ilgili konuşurken, Amerika ve dünya ekonomisindeki değişiklikler ile şu noktaya parmak basmak istemiştım:

Kadının toplumdaki rolü sorunsalı kendisini günümüzün ekstrem koşullarında çok daha akut bir şekilde ortaya koymaktadır, bu

günümüz Amerikasında patlamaya hazır bir bombadır.

Ve:

Bütün bunların en radikal biçimde ve ekstrem bir şiddet olmadan çözüme ulaşmasını düşünmek akla yatkın değildir. Şu soru sorulmalıdır: Bu çözüm radikal devrimci bir çözüm mü olacak, yoksa radikal gerici bir çözüm mü olacak? **Köleliğin zincirlerinin sağlamlaşması mı olacak, yoksa bu zincirlerin en kati bağlantılarının kırılmasıyla ve de bütün kölelik biçimlerinin toptan ortadan kalkabileceğinin fark edilmesi ile mi olacak?** [\[3\]](#)

Bu bir hakikattir. Çok önemli olmakla birlikte, sadece kadın meselesi için değil, fakat aynı zamanda bu sistem altında ezilen, aşağılanan ve de gaddarlığa maruz kalan herkes için geçerlidir. Bu durum sadece Amerika'daki bir hakikat değil, kapitalist-emperyalist sistem tarafından tahakküm altında tutulan, birbirine sıkı sıkıya bağlı, öte yandan inanılmaz derecede eşitsiz olan bütün bir dünya için de geçerli olan bir hakikattir.

Kurumsallaşmış ırkçılığa ve polis terörüne karşı kendisini dışa vuran bu harika ve kararlı direnişe, bütün bunların ve sürekli olarak devam ettirilen adaletsizliklerin bir şekilde bu sistemin doğasıyla ilgili olduğunu düşünen insanların sayısının artması damgasını vuruyor. Bunlarda devrimin potansiyelini görebiliriz, baskı zincirlerinin kırıldığı, radikal bir şekilde farklı ve çok daha iyi ve yepyeni bir temeldeki bir dünyanın potansiyelini görebiliriz. Yapılması gereken şey ise bu potansiyeli gerçekliğe dönüştürmek, daha çok insanı George Floyd'un katledilmesine karşı ve hayatın pek çok farklı alanından mücadele eden insanları öne çıkarmaktır. Ki bu insanlar kararlı bir şekilde bütün bu baskılara bir son vermek istesinler ve bu kapitalist-emperyalist sistemin kendisinin birbirine bağlı olan bütün dehşetlerin kaynağı olduğunun bilimsel bir kavrayışına erişebilsinler, ve böylece bu sistemi alaşağı edip çok daha iyi bir dünyayı hayata

geçirmenin ihtiyacı ve ilhamıyla harekete geçebilsinler.

[1] Bu makalede, Trump/Pence faşist rejiminin ortaya koyduğu tehlikeler ve Kasım ayında yapılması planlanan seçimlere ilişkin bahsedilen noktaların çoğu, Coco Das tarafından yazılan dikkat çekici *“The Worst-Case Scenario is Continuing to Accept a Fascist America”* makalesi içinde belirtilmektedir. RefuseFascism.org ve revcom.us sitelerinden erişebilirsiniz.

[2] Bob Avakian; *“Ölümcul ‘Normallik’ İllüzyonu ve İleriye Doğru Devrimci Yol”*,
Kaynak için bkz:
<http://yenikomunizm.com/olumcul-normallik-illuzyonu-ve-ileriye-dogru-devrimci-yol/>

[3] Bu alıntı ve bir üzerindeki alıntı, Bob Avakian’ın ilk olarak 1985’te yayınlanan *“Çözümlememiş Çelişkiler, Devrimin İtici Güçleri”* çalışmasının üçüncü bölümü *“Yeni Sentez ve Kadın Meselesi: Kadınların Kurtuluşu ve Komünist Devrim – Daha Fazla Atılım ve Radikal Kopuşlar”* içindendir. Revcom.us web sitesinde yer almaktadır. İkinci alıntıya vurgu eklenmiştir.

Kapitalizm-Emperyalizm – Yedi Milyar İnsanın Boğulması ve Yeni Temellerde Bir Dünya İçin Derin İhtiyaç

Editörün Notu: Devrimin önderi ve yeni komünizmin mimarı Bob Avakian’ın çevirisini aktardığımız aşağıdaki makalesi 23 Temmuz 2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır.

Kaynak için bkz:
<https://revcom.us/a/657/bob-avakian-capitalism-imperialism-the-suffocation-of-seven-billion-en.html>

Bu ülkenin yöneticileri ve bunların çıkarlarını temsil edenler, kapitalist sistemin (ve yalnızca kapitalist sistemin) mümkün kıldığını varsaydıkları “özgürlük, inisiyatif ve yaratıcılık” ve özellikle de bu ülkedeki halkların yarattığı bu büyük zenginlik hakkında devamlı olarak övünüp dururlar. Ve sürekli olarak komünizme, insanların özgürlüğünün olmadığı, inisiyatiflerinin ve yaratıcılıklarının teşvik edilip ödüllendirilmediği, tam aksine bunların boğulduğu ve bastırıldığı baskıcı bir sistem diyerek iftira atarlar. Bütün bunlar temelden yanlıştır ve tamamen ters yüz edilmiştir.

Her şeyden önce bu insanların övündükleri servet, halkın çok küçük bir yüzdesinin servetin büyük kısmını kontrol ettiği bu ülkede son derece dengesiz bir şekilde dağılmıştır. Ancak, bunun ötesinde ve daha da önemlisi, bu zenginlik, tarihsel ve bugüne kadar insanlığa karşı tarif edilemez suçlara dayanmaktadır. Şununla başlamak gerekir:

ABD; soykırım, kölelik ve Amerika’ya peşi sıra gelen göçmenlerin acımasızca sömürülmesi yoluyla topraklarını oluşturmuş ve servetinin temelini inşa etmiş bir ülkedir. [1]

Ve bugün, **“ABD’nin zenginliği ve gücü, dünya çapında bir emperyalist sömürüye dayanmaktadır.”** Yani uluslararası ter atölyeleri, maden ve kurumsal çiftlik ağlarının kontrolüne dayanmaktadır. Buralarda yüz milyonlarca ve en nihayetinde milyarlarca insan kölelerinkinden çok daha farklı olmayan koşullarda kapana kısıtılmış durumdadır. [2]

Bu kapitalizm-emperyalizm sistemi -halk kitlelerinin acımasızca sömürülmesine ve süper sömürüsüne dayanan, büyük kapitalist girişimler ve finans kurumları arasındaki kıran kırana rekabet ve kapitalist devletler arasındaki rekabet ile belirlenmiş bir sistemdir- açlığa tekabül eden ücretlere katlanan çok sayıda çocuk da dahil olmak üzere ve Üçüncü Dünya’da (Latin Amerika, Afrika, Orta Doğu ve Asya’da) kırsal

kesimden sökülen, hızla genişleyen kentsel alanlarda şişen gecekondu bölgelerinde nüfus yoğunluğunu oluşturan ve çoğunluğu “kayıtlı” ekonominin dışına sürülmüş milyarlarca insanın (dünyadaki yedi milyardan fazla insanın büyük çoğunluğunun) **özgürlüğünü, girişimini ve yaratıcılığını boğmaktadır.**

Bu sistem altında, kelimenin tam anlamıyla milyarlarca kadının özgürlüğü, yaratıcılığı ve inisiyatifli sisteme yerleşik bulunan **ataerkil erkek üstünlüğü** ile boğulmakta ve bastırılmaktadır.

On milyonlarca insan hayatını kaybetti ve ülkeler, doğrudan rekabet halindeki emperyalistler tarafından yönetilen savaşlarda (1. ve 2. Dünya Savaşları gibi) veya destekledikleri yerel güçlerin savaşları doğrultusunda harap oldu. Bunların hepsi dünyanın stratejik bölümlerinin kontrolü (veya korunması) için, kritik önemdeki doğal kaynakların ve pazarların kanlı bir şekilde ele geçirilmesi için, yaşamları sömürüyle çalınan halk kitlelerinin bastırılması doğrultusunda mümkün oldu.

İşte bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin “büyüklüğü” üzerine bütün bu tumturaklı lafların altındaki çirkin gerçeklikten bir “kesit”:

“İnsanlığın büyük bir bölümünün sefalet çektiği, 2.3 milyar insanın temel bir tuvaletten veya heladan mahrum olduğu, çok sayıda insanın önlenebilir hastalıklardan kaynaklı acı çektiği, milyonlarca çocuğun her yıl bu hastalıklardan ve açlıktan öldüğü, 150 milyon çocuğun çocuk işçi olarak acımasızca sömürüldüğü, bütün dünya ekonomisinin muazzam bir ter atölyeleri ağına dayandığı, çok fazla sayıda kadının düzenli olarak cinsel istismara ve tacize maruz kaldığı, 65 milyon mültecinin savaş sonucunda yerlerinden olduğu, sefalet, eziyet yaşadığı ve küresel ısınmanın etkilerinin yaşandığı bir dünyada yaşıyoruz.” [31]

İnsanlığın geleceği çevrenin hızla yok edilmesi ve her zaman mevcut olan nükleer saldırı tehdidi ile bu sistem tarafından ciddi olarak ve giderek daha fazla bir şekilde tehlikeye atılıyor.

ABD'nin (bu "tüm ülkelerin en zengininin") kendi içinde on milyonlarca insan özellikle de kenar mahallelerdeki halk kitleleri ciddi yoksunluk koşulları altında yaşıyor, birçoğunun "asgari ücret ile" iş bulma fırsatı bulunmuyor ya da ("düzenli kayıtlı ekonomi") içinde iş bulma durumları yok; aynı zamanda eğitim, barınma, sağlık hizmetleri ve toplumun her boyutunda ayrımcılığa maruz kalıyorlar. Tüm bunlar sürekli polis terörü baskısı ile ve sürekli cinayetlerle sonlanıyor.

Mevcut COVID-19 pandemisi, bu ülkede ve bir bütün olarak dünyada mevcut olan derin eşitsizlikleri hem açığa çıkardı, hem de bunları daha da artırdı; zaten acı bir şekilde ezilen, yoksullaştırılan ve iyi sağlık hizmetlerine erişimi engellenen insanlar için bu pandeminin etkisi çok ağır oldu.

Ve COVID-19 pandemisi vurmadan önce bile, halk kitlelerinin geçimi üzerindeki ezici etkileriyle, bu ülkede düzenli olarak istihdam edilen on milyonlarca kişi maaş gününe kadar tüm parasını harcamış şekilde yaşıyordu, sevdiklerine destek olmaya çalışıyor ve çocukları için daha iyi bir gelecek umut ediyordu. İnsanların pek çoğu büyük borçlar altına giriyor ve yalnızca tek bir ciddi sağlık sorunu, yaşamlarında finansal olarak büyük alt üst oluşkara neden oluyor. Bununla birlikte zenginliği yaratan emekleri, kapitalistlerin (veya kapitalist kurumların) çalışma koşullarını boyunduruğu altında bulunuyor; insanlara adeta makinenin bir çark gibi davranılıyor veya pek çok durumda -ister montaj hattında ister bilgisayar ile- adeta bir makinenin uzantısı olarak davranılıyor. Bu şartlar altında yalnızca yabancılaşılan ve uyuşan zihinler işleyebiliyor.

Bu (ve sayısız başka) yolla, mevcut sistem dünyanın her yerinde milyarlarca insanın ruhunu ezip deforme ediyor, insanların hayatını öğütüyor – veya açıkça bu hayatları

çalıyor.

İnsanların potansiyelinin bütün bunlardan kaynaklanan büyük israfını ve doğrudan heba edilmesini bir düşünün. Bütün bunlar, dünyanın ve halk kitlelerinin mevcut kapitalizm-emperyalizm sisteminin egemenliği altında yaşamak zorunda kalmasının bir sonucudur.

Ve bütün bunlar; bu ülkedeki halkın nispeten küçük bir bölümünün ve bir bütün olarak da insanlığın çok küçük bir bölümünün kendi inisiyatiflerini ve yaratıcılıklarını geliştirme ve uygulama koşullarına, bunun “özgürlüğüne” sahip olduğu temeldir – bütün bunlar, bu sistem altında, bir bütün olarak dünyadaki halk kitleleri için “dengesiz”, son derece eşitsiz ve son derece baskıcı koşulları güçlendirmektedir.

Ve yine bütün bunlar tam olarak ve son derece gereksizdir.

Devrim, Yeni Komünizm ve İnsanların Potansiyelinin Açığa Çıkması

Bu modası geçmiş ve canavarca kapitalizm-emperyalizm sisteminin dayattığı koşullar altında bile, bu sistem ve yöneticileri tarafından en çok baskı gören ve aşağılananlar da dahil olmak üzere, toplumun her kesiminden ve dünyanın her kesiminden her seferinde farklı şekillerde yaratıcılık açığa çıkmaktadır – ve özellikle de müzik, edebiyat ve diğer sanat ve kültür ifadelerinde durum böyledir. **Milyarlarca insanın bu sistem tarafından zincirlenip bastırılma biçimlerinin parçalanmasıyla ve devrim yoluyla bunlardan kurtulması ile bütün bu yaratıcılığın ne kadar büyük olabileceğini bir düşünün – Bu şekliyle, maddi ve kültürel açıdan halk kitlelerin ihtiyaçlarını karşılamamanın tüm yolları açığa çıkarılabilir.**

Komünist hareketin önceki deneyimlerinden (olumlu fakat aynı zamanda olumsuz) önemli dersler alarak ve geniş bir insan deneyimi yelpazesıyla gerçekleştirdiğim onlarca yıllık çalışma boyunca, daha tutarlı bir bilimsel komünist teori olan **yeni**

komünizmi geliştirdim. Bu alışma devrime öncülük etmenin temelini sağlamaktadır: Bu devrim için gerekli olan yöntem ve ilkeleri ve gerekli olan stratejiyi verir. *Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa alışması*, tamamen yeni bir temel üzerinde kökten farklı ve çok daha iyi bir toplum için kapsamlı bir vizyon ve somut bir planı verir. Halkın sömürülmesine dayanmayan kökten farklı temeldeki farklı bir ekonomik sistemi (retim biçimini) sağlar, aynı zamanda halkın yaratıcılığını ve inisiyatifini boğan her tür sömürü ve baskıya son verir. [4] Bu sosyalist üretim biçimi sayesinde, üretim araçları (toprak, hammadde, makine ve diğer teknolojiler, fabrikalar, diğer fiziksel yapılar vb.) doğrudan halkın mülkiyetinde olacaktır (kaotik ve yıkıcı rekabet ve yarışmaya kilitlenmiş kapitalist sömürücülerin özel mülkiyetinde olmayacaktır). Bu kamu mülkiyeti; toplum kaynaklarını planlı ve esnek bir şekilde, halkın maddi, gıda, barınma, sağlık, vb. gibi ihtiyaçlarını ayrıca kültürel ve entelektüel ihtiyaçlarını karşılamayı mümkün kılacaktır. Dünya çapında devrimci mücadeleyi, dünyadaki komünizmin başarısı ile her yerde tüm sömürü ve baskıyı ortadan kaldırma hedefini desteklerken; öte yandan öngörülemeyen gelişmelere ve acil durumlara zamanında yanıt vermek ve zamanında cevap vermek gerekir.

Bu retim biçimi ile halkın inisiyatifi ve yaratıcılığı teşvik edilerek desteklenecek; bu inisiyatif ve yaratıcılık, eşi benzeri görülmemiş bir şekilde kitlelerinin ve en nihayetinde tüm insanlığın yararına olacak uygulamaların temeli olacaktır: Herkes, sömürü, eşitsizlik ve baskıyı aşma yolunda toplumun gelişimine katkıda bulunurken, iyi bir yaşamın temelini oluşturmak için çalışabilecektir. Hayatta kalmak için birbirleriyle acımasız bir rekabete zorlanmadan veya **başkalarının pahasına ilerlemeye çalışmak zorunda kalmadan (bu sürekli mücadele edilmesi gereken zehirli bir düşünce tarzıdır)** fikirlerinin yanı sıra çalışmalarıyla da katkıda bulunabilecektir.

Yeni komünizmin büyük önemini ortaya koyan komünizmin temel bir anlayışı ve ilkesi de, insanların en önemli üretici güç olmasıdır – yani sadece toplumsal zenginliğin “üreticileri” değil, aynı zamanda ekonominin planlanmasında ve gelişiminde bilinçli katılımcılar olarak, **yalnızca belirli bir ülkenin halkının yararına değil, en temelde tüm dünyanın devrimci dönüşümüne hizmet etmek için komünizm hedefine doğru** faaliyet yürütecek olmalarıdır. Ve:

“Sosyalist ekonominin inşası kaynağını halk yığınlarının ve en genel anlamda toplumun tüm üyelerinin entelektüel olduğu kadar fiziksel çabası ve inisiyatifinde de bulacak, bunların üzerine yaslanacaktır. Bu inşa sömürü ilişkilerinden artan bir biçimde arındırılan koşullar altında ve bu ilişkilerin tüm iz ve göstergelerinin etkileriyle birlikte sadece bu toplumda da değil tüm dünyada ortadan kaldırma hedefiyle gerçekleştirilecektir.” [5]

Bu kökten farklı üretim biçimiyle birlikte temelde kökten farklı siyasi kurumlar ve süreçler olacaktır; ayrıca tüm baskı ve sömürü ilişkilerini kökten kaldırmak amacıyla, baskıyı somutlaştıran toplumsal ilişkileri dönüştürme doğrultusunda bir mücadele olacaktır. Eğitim ve kültüre kökten farklı bir yaklaşım olacaktır. Halk kitlelerinin bilimsel merakını ve sanatsal yaratıcılığını teşvik eden, bunları açığa çıkaran, bunların hepsini “kucaklayan” ve bunların “pek çok farklı yoldan komünizm hedefine doğru geniş bir yol boyunca ilerleyebilmesine” katkıda bulunacaktır. [6] Dünyanın geri kalanıyla kökten farklı ilişkiler kurulacaktır -dünya halklarını ezmek ve sömürmek değil, sömürü ve baskının egemenliğini atmak ve tüm sömürü ve baskıyı ortadan kaldırmak, bunu köklerinden sökme hedefine doğru ilerletmek için her yerde yürütülecek mücadeleleri destekleyecektir. Ve çevre ile kökten farklı bir ilişki kurulacaktır. İnsanların, doğanın geri kalanının yağmalandığı ve yok edildiği bir sisteme zincirlenmesi yerine, yeryüzünün koruyucuları olarak birlikte çalışacakları kökten farklı ilişkiler olacaktır.

Bu durum, halk kitlelerinin gerçekte insanlığın temel çıkarları olan şeylere uygun olarak **dünyayı anlama ve değiştirme** potansiyellerinin boğulmayacağı, bunların bastırılıp bozulmayacağı, insanlığın hiçbir bölümünün başka bir bölümüne tabi olmayacağı, bütün bir insanlığın halk içinde uzlaşmaz çelişkiler yaratan ve sürekli olarak tehdit ve devasa şiddet kullanımını dayatan bir sistemin temel dinamikleri bunun işleyişi tarafından boyunduruk altında tutulmayacağı, insanlığın kendilerini yöneten küçük bir azınlık tarafından zenginlik yaratma araçlarına veya sömürmek için işe yaramaz “fazlalık” nüfus durumuna indirgenmeyeceği yepyeni bir dünyayı hedefleyen yeni bir toplum olacaktır.

Bu yeni toplum ve dünya, tüm sorunların ve zorlukların “sihirli bir şekilde ortadan kalktığı” bir tür “ütopya” olmayacaktır **-ve var olmayan bir tanrının “armağanı” olarak da gelmeyecektir-** bu toplum ve dünya, kitlelerin dayanılmaz sömürü ve baskı koşullarından kurtuluşu sonucunda; yeni komünizmin bilimsel yöntem ve yaklaşımını benimseyerek, artan sayıda insanın gönüllü ve işbirliği içinde bilinçli bir şekilde bunu benimsemesi ile ve bu bilimsel yöntem ve yaklaşımı uygulayarak, **kendilerini, düşüncelerini, koşullarını ve dünyayı dönüştürme** mücadelesinin yol göstericiliği ile yakın bir ilişki içinde bir dönüşüm çabasının sonucu olacaktır.

Bütün bunlar, özgürlüğün tamamen yeni boyutlarını ve halk kitlelerinin bu yeni temel üzerinde, kökten farklı kurumlar, ilişkiler ve insanlar arasındaki bu özgürleştirici ilişkilere karşılık gelen kökten farklı düşünce biçimlerini ortaya çıkaran inisiyatifi ve yaratıcılığı içerecektir.

[1] *TRUMP/PENCE REJİMİ GİTMELİ! İnsanlık Adına Faşist Bir Amerika’yı Kabul Etmeti REDDEDİYORUZ! Daha İyi Bir Dünya Mümkün*, Bob Avakian’ın Konuşması. 2017’de yapılan konuşma. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.

[2] *Basics 1:4 (Basics – Bob Avakian’ın Yazı ve Konuşmalarından)* Bu açıklama ilk olarak “Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi” çalışması içinde yer almıştır.

[3] Bob Avakian, “*Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz*” Bu konuşmanın metni ve videosu revcom.us adresinde mevcuttur.

[4] Bob Avakian, “*Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz*” Bu konuşmanın metni ve videosu revcom.us adresinde mevcuttur. Buradaki düşünceler “Gerçek Bir Devrim – Gerçek Bir Kazanma Şansı” ile geliştirilmiştir. Bu makalenin çevirisi için bkz: <http://yenikomunizm.com/gercek-bir-devrim-gercek-bir-kazanma-sansi/>

[5] *Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa (Tasarı Önerisi)*, syf.23. Kaynak için bkz: <http://yenikomunizm.com/kuzey-amerikada-yeni-sosyalist-cumhuriyet-icin-anayasa-tasar-i-onerisi/>

[6] *Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa (Tasarı Önerisi)*, “Giriş” bölümünden. Kaynak için bkz: <http://yenikomunizm.com/kuzey-amerikada-yeni-sosyalist-cumhuriyet-icin-anayasa-tasar-i-onerisi/>

Gerçek Bir Devrim – Gerçek Bir Kazanma Şansı, Devrim Stratejisinin Geliştirilmesi

Editörün Notu: Devrimin önderi ve yeni komünizmin mimarı Bob Avakian’ın aşağıdaki çalışması 13 Temmuz 2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır. Gerçek bir devrim hareketi ve gerçek bir devrim için gerekli olan stratejik yaklaşımın yeni komünizm temelinde somutlaştırıldığı bu önemli dosyanın çevirisini okurlarımızın dikkatine sunarız.

Kaynak için bkz:

Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz'in 2.Bölümünde onlarca yıl içinde geliştirmiş olduğum yeni komünizmin önemli bir uygulaması olarak, şu an yaptığımız her şeyin çok belirgin bir şeyi; **devrimci bir durumu** amaçladığını açık bir şekilde belirtmiştim. Bu konuşmada (diğer bazı çalışmaların yanı sıra), tüm sistem için derin bir kriz bağlamında milyonlarca devrimci insanın bulunması kritik faktörü de dahil olmak üzere, devrimci bir durumun temel özelliklerini değerlendirmiştim. Burada, “Neden İhtiyacımız/Nasıl Yapabiliriz” in 2.bölümünden aşağıdakilere odaklanmak istiyorum:

*“Bu sistemin kuvvetli ve acımasız güçlerini **alt etmede** gerçek bir şansa sahip olmak için, bu [devrimci] durum ve bunun neyi gerektirdiğine -topyekün mücadelenin nasıl yükseltilmesi gerektiğine- yönelik çalışmamız gerekir.” [1]*

2. Bölümde, bunun koşulları ortaya çıktığında, böylesine kapsamlı bir mücadele yürüten devrimci güçlere rehberlik etmesi gereken anahtar ilkeler ele alınır. Ancak elbette, bu sistemin kuvvetli ve acımasız baskıcı güçlerini (ve onlarla işbirliği yapan karşı-devrimci güçleri) gerçekten yenebilmek, koşullar kökten değişse ve devrimci durum için çok daha elverişli olsa bile bu süreç çok zorlu ve karmaşık bir meydan okumayı ifade eder. Bu nedenle, şimdi bile – bu topyekün kavga için gerekli koşullar henüz mevcut değilken bile- teori ve stratejik anlayış ve ilkelerle boğuşmaya devam etmek gerekir ve bu oldukça önemlidir.

Faşizme Karşı Şimdiki Mücadele ve Gelecekteki Topyekün Mücadele

Bütün bunların önemli bir boyutu aşağıdaki konuşmada ele alınmaktadır: Trump/Pence faşist rejimine ve onun “tabanına” karşı çıkmakta karşılaşılan zorluklara ve bunun faşizme yol açan bütün bu sistemden kurtulmak için devrim yapma temel hedefiyle nasıl ilişkili olduğuna değinilir.

“Acilen ihtiyaç duyulan şey, Trump/Pence rejiminin faşizmine karşı büyük bir mücadeledir ve destekleyerek harekete geçirdiği “tabana” karşı muhalefettir. Bu mücadele, içinde barındırdığı gerçek yararı düşünülüp ciddi bir şekilde yürütülmelidir – şiddete başvurmamak ya da şiddeti başlatmamak, fakat aynı zamanda faşistlerin eylemlerine boyun eğmemek.

Ve tüm bunlara temelden çözüm olması doğrultusunda ihtiyaç duyulan şey, bu anti-faşist mücadeleyi “hızlandırmanın” -yani en nihayetinde, insanlığa halihazırda getirdiği bütün dehşetlerle ve daha da kötüsü eğer devam etmesine izin verilirse çok daha korkunç ve tamamen gereksiz dehşetleri ortaya çıkaracak kapitalizm-emperyalizm sistemine topyekün bir mücadele ile son verecek bir devrimin mümkün olacağı noktaya doğru (kökten farklı ve çok daha iyi bir dünya mümkündür ve bunun temeli vardır) şeylerin geliştirilmesinin- bir parçası olarak yürütmektir.” [2]

Hızlandırma ve devrimci hesaplaşma için hazırlıkların devam ettirilmesi için temel ilkeler **6 Nokta (Devrim İçin Dikkat Edilecek 6 Nokta)** da dahil olmak üzere **5-2-6** formülünde yoğunlaştırılmıştır:

“Bizler, bu sistemi gerçekten devirmek ve bugün halk içindeki yıkıcı, kısır çekişmelerin ötesinde tamamen daha iyi bir yol için ilerliyoruz. Ciddi olduğumuz için, bu aşamada şiddete başvurmuyoruz ve halka karşı ve halkın içindeki her tür şiddete karşı çıkıyoruz.” [3]

Bununla birlikte, çoğunlukla ağır silahlı faşist haydutların vahşet ve gerçek şiddet içeren tehditlerinin, kurumsal

ırkçılığa ve polis terörüne karşı protesto sürecinde halkı korkutmada başarılı olamadığı ve hatta disiplinli Siyahi grupların, protestocuları bu faşist haydutların saldırılarından koruyacaklarını açıkça ortaya koydukları durumlar bile olmuştur. Özellikle gösterilere saldıran ve hatta silahlı olarak hükümet binalarına saldıran faşist haydutların şiddetine yönelik tehditler ve eğilimler göz önüne alındığında aşağıdakileri açıkça akılda tutmak önemlidir:

“Toplumun faşizmi destekleyen bu kesimleri ile ona muhalefet edenler arasındaki çatışma, önemli bir dereceye kadar ve farklı açılardan, devrim mücadelesinin gerçekleştirilmesi için gerekli olan sahayı şekillendirmektedir; bu çatışmanın yoğunlaşması muhtemeldir, şiddetli çatışmalarla daha da patlak verebilir ve her durumda devrim ile karşı-devrim arasındaki topyekün mücadele bağlamında önemli bir faktör olacaktır.” [4]

Burada söylenenlere paralel olarak, “toplumun bu faşizmi destekleyen kesimleri ile ona muhalefet edenler arasındaki çatışma” belirli bir noktada, diğer kritik çelişkilerin artması ve yoğunlaşması ile birlikte topyekün bir mücadeleye dönüşebilir. Ve bu çatışma, muhtemelen halkın farklı kurumlardaki farklı kesimlerini (veya hizaya girmeye kazanılabilecek olanları) devrime yönelik hizaya sokabilir.

“Kuşatma ve Bastırmanın” Mağlup Edilmesi – Devrimci Mücadeleyi İleri Götürme

“Bununla birlikte -devrimci durum en nihayetinde ortaya çıktığında ve topyekün mücadele başladığında- devrimin yüzleşmesi gereken en önemli şey, “eski yönetici sınıfın kurumsal güçleri” olacaktır, ancak bu kesinlikle “halkın iki kesimi arasındaki iç savaşın” önemli bir unsurunu içermekle birlikte, bu unsur devrimci güçler ve “eski yönetici sınıfın kurumsal güçleri” arasındaki çatışma ile etkileşime girecektir (ve onları etkileyecektir)” [5]

Bunu göz önünde bulundurarak, eski ve baskıcı düzenin karşı-

devrimci güçlerinin bakış açısından olsa bile, aşağıdakileri dikkate almaya ihtiyaç vardır:

“[Karşı-devrim açısından] gerekli kontrolü elde etmenin tek yolu, garnizon askerleri tarafından sivillerin 7/24 kontrol edilmesidir; periyodik “süpürme” veya “sıraya dizme ve arama” uygulamaları ve hatta Naziler kadar zalimce karşı operasyonlar; çünkü siviller, askerler gider gitmez isyancıların derhal döneceklerini ve onlarla işbirliği yapan herkesten korkunç bir intikam alacaklarını bilirler. Halk, hükümeti ancak ayaklanmayı desteklemekten daha az tehlikeliyse kucaklayacaktır; bu yüzden halk merkezli başarılı politikalar, sevgi ve minnet kazanmayı değil, insanları kontrol etmeyi amaçlar. Güney Vietnam’daki efsanevi Amerikan danışmanı John Paul Vann’ın dediği gibi, “Güvenlik meselesi, sorunun ancak yüzde onu veya yüzde doksanı olabilir; ancak hangisi olursa olsun, bu ilk yüzde on veya ilk yüzde doksandır. Güvenlik olmazsa, yaptığımız hiçbir şeyi sürdüremeyiz.” [6]

Bu ifade, işleri kabaca çarpıtılmış ve baş aşağı bir şekilde sunar: Halk kitlelerine karşı acımasız şiddeti azaltacak şey devrimci güçler değildir; sömürücü ve baskıcı kapitalist-empyralist sistemi korumak için mücadele edenler ve bu doğrultuda halkı karşı devrimi desteklemek üzere terörize eden askeri güçlerdir. **Buna karşıt olarak, yeni komünizmin temel ilkeleri tarafından yönlendirilen ve buna göre hareket eden devrimci mücadele güçleri, devrimin özgürleştirici hedeflerinden kaynaklanan ve bunlara karşılık gelen bir yaklaşım ve yöntem uygulayarak halkın desteğini kazanmak için çalışacaktır.** Bununla birlikte, yukarıda belirtilen ifadenin yazarının gerici bakış açısına ve çarpıklığa rağmen, devrimci güçlerin stratejik yaklaşımında sonuçları dikkate alınması gereken çok önemli bir şey ortaya koyar.

Bu durum, aşağıda yer alan ve *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz*’in 2. Bölümünde tartışılan, gelecekteki derin devrimci kriz durumunda ve milyonlarca devrimci insanın ortaya çıkacağı

koşullarda kazanmanın (ve onları gerçekten mağlup etmenin) temeli olan temel stratejik yaklaşımı içerir:

Devrimin, karşı devrimin “kuşatma ve baskısına” etkin bir şekilde karşı çıkabilmesi için, ve özellikle de karşı devrimin yalnızca kuvvetlerini yoğunlaştırmasından ötürü değil, fakat aynı zamanda devrime destek sağlayacak destek birimlerinin (bu destek birimleri halen açık bir şekilde devrim tarafından kontrol edilmese ve yönetilmese de) topyekün mücadelenin ilk evrelerinde fiilen ele geçirilme tehlikesine karşı; topyekün devrimci mücadelenin en başından itibaren veya başlangıçtan hemen sonra, hızla ülke çapında yürütülmesi gerektiğinin; devrimci güçleri ülkenin çok farklı bölümlerini destekleyecek ve hızla simultane bir şekilde hareket edecek (“patlamış mısır” fenomeni ile etki edecek ve hızla birbirini takip edecek tekrarlayan eylemlerle hareket edecek) örgütlü destek birimleri kurulması gerekliliğinin ve bunların simultane bir şekilde hareket etmesinin öneminin ve bu önemli ihtiyacın altının çizilmesi gerekiyor.

Yukarıdakiler, gerçek bir devrime neden ihtiyaç duyduğumuz ve bunu mümkün kılan koşullar ortaya çıktıktan sonra gerçek bir kazanma şansına sahip olmak için bütün bir devrimci süreç açısından, devrimin temel yönelimi ve hedefleri doğrultusunda izlenecek topyekün mücadeleyi en etkin şekilde yürütmek açısından, bu doğrultuda ihtiyaç duyulacak stratejik yaklaşım ve ilkeler açısından *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz*’in 2. bölümünde konuşulanların önemli ölçüde ileri götürülmesini sağlar.

Bununla birlikte, eğer **“bir vizyona, yönetime, stratejiye sahip –halk kitleleri ile derin bağları bulunan–** mevcut sistemi ve onun şiddet içeren baskıcı gücünü yenip bunu parçalama sürecinde; baskı ve sömürüyü ortadan kaldırma hedefi doğrultusunda toplumu radikal bir şekilde dönüştürmeleri için halka gerekli olan araçlar sağlamada ve yeni bir devrimci sistemi ortaya çıkarmada halka önderlik edecek örgütlü bir öncü güç yoksa” bunların hiçbirinin mümkün olamayacağının -

hatta toplumda çok derin bir kriz olsa da bunun gelişiminin negatif, hatta oldukça negatif ve potansiyel bir felaketle sonuçlanabileceğinin- kuvvetle altını çizmek gerekiyor.

Sayıları yüzlerce değil, fakat artan sayıda kişiyle binlerce olacak -devrim ihtiyacı ve bunun mümkünlüğünü yeni komünizm temelinde bilimsel bir temelde kavrayacak, “*Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz*” içinde yer alan stratejiyi somut olarak uygulayacak, “hızlandırma” doğrultusunda birlikte çalışacak, devrimci bir durum tam olarak olgunlaştığında milyonlarca insana önderlik edecek- örgütlü bir devrim hareketini daha da ileri götürecektir. bir öncüye ihtiyaç bulunur; işte bu durum radikal olarak farklı ve çok daha iyi bir dünyayı ortaya çıkarma şansına açlık duyan herkes için kritik, ivedi bir zorunluluk ve hedeftir.

Referanslar:

[1] Bob Avakian, *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz*. Metni ve videosu revcom.us web sitesinde mevcuttur.

Bu konuşmada söylenenlerin yanı sıra, devrimci bir durumun temel unsurları açısından, bu mesele Bob Avakian'ın aşağıdakiler de dahil olmak üzere bir dizi başka çalışmasında ele alınmaktadır:

“Gerçek bir devrim iki temel faktöre dayanır: devrimci bir durum, ve sayıları milyonları bulan devrimci bir halk. Ve bu iki faktör sıkı sıkıya birbirine bağlıdır. Devrimci bir durum yalnızca toplumun genel anlamda bir krizde olmasıyla değil, aynı zamanda yönetici sınıfın ve sistemin akut ve de derin bir krizde olması, milyonlarca insanın ise artık eskisi gibi yönetilmek istememeleri ve elbette bu sistemi dize getirmeye kararlı bir çizgiye gelmeleri ile mümkündür. Devrimci krizin temel etmenleri ve işaretleri şöyle sıralanabilir: artık bu sistemin devamlılığı için kullanılan şiddetin toplumun büyük bir kesimi tarafından meşru olmayan ve suçlu olarak kabul edilmesi ve de yönetici sınıfın kendi iç çatışmalarının çok derinleşmesi sonucunda kitlelerin başka bir tarafın baskıcı yöneticileriyle işbirliğine gitmeden devrim için gerekli güçleri oluşturma avantajlarını kullanması

ile mümkündür.” (Bob Avakian’ın Mark Rudd’a Cevabı)

Bob Avakian ayrıca devrimci bir durumu şu şekilde nitelendirir:

Devrimci Bir Durum Nedir? Toplumda, hükümet ve egemen çevreler içinde -toplumda ve kendi safları arasında- derin bir kriz ve keskinleşen çatışmalar olması gerekiyor. Bu çatışmaları çözmek için bir yol bulamamaları, ayrıca halkın hükümettekilerin “yönetme hakları” ve kural koymak için güç kullanma “meşruiyeti” konusunda inançlarının zayıflamış olması gerekiyor. Sistemin “reform” programlarının iflas etmesi, gittikçe daha fazla insanın tüm düzeneğin derin işlev bozukluğu ve dayanılmaz adaletsizliğini tölare etmemesi gerekiyor. Milyonlarca insanın aktif olarak radikal bir değişim arayışı içinde olması, bunun için savaşımaya kararlı, istekli ve bunu yapmaya yöneltecek bir güç araması gerekiyor. Binlerce kişinin sağlam bir çekirdek, bir önderlik, vizyon, yöntem, strateji ve planı ile organize eden bir öncü güç ve bununla halk kitleleri arasındaki bağların derinleştirilmesi gerekiyor. Bu gücün bir araya gelerek var olan baskıcı gücü yenme ve halkın baskı ve sömürüyü tamamen ortadan kaldırma hedefiyle toplumu radikal bir şekilde dönüştürmelerini sağlamak doğrultusunda yeni bir devrimci sistem getirmek için yürütülecek mücadeleyi birleştirmesi gerekiyor.

Yukarıdaki bu dipnot Bob Avakian’ın *“Boomerlar” – “X, Y, Z”: Problem Jenerasyonlar Değil, Problem Bu Sistemdir!* dipnotundan aktarılmıştır, ayrıca bkz: *“Bob Avakian’ın Mark Rudd’a Cevabı: 1960’lardan Çıkartılacak Dersler ve Gerçek Bir Devrime Olan İhtiyaç”*

[2] Bob Avakian, *“İç Savaş ve Devrim Üzerine”* makalesi. Kaynak için bkz:

<http://yenikomunizm.com/ic-savas-ve-devrim-uzerine/>

[3] 5-2-6 formülasyonu, 5 **DURDUR**’a, kapitalizm-emperyalizm sistemini tanımlayan 5 derin çelişkiye bir referanstır. Formülasyonda yer alan 2 Seçenek ise, Bob Avakian’ın belirttiği şekliyle şudur: “temel olarak iki seçeneğimiz var. Ya bütün bunlarla yaşamaya devam edeceğiz ve gelecek kuşaklar da -eğer bir gelecekleri olacaksa- aynısını, hatta daha beterini yaşamaya devam edecek – veya, devrim yapacağız!” Yine formülasyonda yer alan diğer kısım ise, **Devrim İçin Dikkat Edilecek 6 Nokta**’yı içerir.

5-2-6’nın içeriğine şuradan ulaşılabilir:

<https://revcom.us/a/594/what-is-5-2-6-en.html>

[4] Bob Avakian'ın “İç Savaş ve Devrim Üzerine” makalesi. Buradaki alıntılar esas olarak *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz* içinde yer almaktadır.

[5] Bob Avakian'ın “İç Savaş ve Devrim Üzerine” makalesi. Buradaki alıntılar esas olarak *Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz* içinde yer almaktadır.

[6] Max Boot, *Invisible Armies, An Epic History of Guerrilla Warfare from Ancient Times to the Present* (Liveright Publishing, 2013) Buradaki söz konusu çıkarım “Implications” içinden (p. 563) alınmıştır; ayrıca vurgu eklenmiştir.

Polis ve Hapishaneler: Reformist İllüzyonlar ve Devrimci Çözüm

Editörün Notu: Bob Avakian'ın çevirisini aktardığımız aşağıdaki makalesi 20 Temmuz 2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır.

Kaynak için bkz:
<https://revcom.us/a/657/bob-avakian-police-prisons-reformist-illusions-revolutionary-solution-en.html>

Kurumsallaşmış beyaz üstünlenmeciliğine ve polis terörüne karşı başkaldırı sürecinde polisin “fonlanmasına” son verilmesi ve hatta polisin “dağıtılması” -yani mevcut polis kurumunun farklı bir güçle, şu an polis terörünün hedefinde olan halkın doğrudan kendi sosyal ihtiyaçlarını karşılamaya odaklanacak, buna eşlik edecek bir güçle değiştirilmesi- şeklindeki düşünceler “çözüm” olarak öne sürüldü. Ancak, bizzat bu aynı sistem içinde kurumları, öncelikleri ve fonları

değiştirme fikri; polis vahşeti ve cinayetlerine son vermenin bir yolunu ve aynı zamanda insanların sürekli şiddetle birlikte -polisin uyguladığı şiddet ve halk içindeki şiddet, özellikle de şehirlerdeki gençler arasındaki şiddet- mağruz kaldıkları ayrımcılık ve yoksulluk koşullarının üstesinden gelmeyi gerçekten temsil ediyor mu?

Hayır. Gerçekte bu fikir (polis "fonlarını kesmek" veya polisi "dağıtmak" ve finansman gibi önceliklerin yerini değiştirme vb.) ele aldığını iddia ettiği problemleri çözmeyecek ve çözemeyecektir. Bu kapitalizm-emperyalizm sistemi altında olmayacak ve olamayacak bir şeydir.

İşin aslı bu tehlikeli *bir yanılsamadır -ya da yanılgıdır-* ki bu da halkı moral bozucu bir çıkmaz içinde ideolojik açıdan silahsızlanmaya yönlendirir. Bunun nedeni de bizzat bu sistemin temel doğası, işleyişi ve gereksinimleridir. **Polis terörünü sonlandırmak için polis terörüne ihtiyaç duyan sisteme bir son vermeniz gerekir.**

Şimdi bunun niçin doğru olduğuna bakalım.

Bu Sistemin "Öncelikleri" Sistemin Temel Doğası ile Belirlenmektedir

Bu meseleyi düşününce, ABD'nin Vietnam'daki emperyalist savaşına karşı kitle hareketinin, perişan durumdaki "Komünist Parti" gibi grupların (aslında gerçek komünizm veya gerçek devrim ile ilgisi olmayanların) "*İş İçin Para Ayrılsın, Savaş İçin Değil!*" şeklindeki taleplerini anımsıyorum. Bu durumda belirtmek gerekir ki, ABD emperyalistlerinin Vietnam'da savaş yürütmesinin nedeni, bu ülkede işsiz insanların olmasıyla aynı şeydi: her ikisi de bu sistemin temel doğasından, işleyişinden ve gereksinimlerinden, yani kapitalizm-emperyalizmden kaynaklanıyordu.

Bu ülkede insanlar işsiz kaldılar çünkü bu ülkeyi yöneten kapitalistler tarafından yeterince kârlı bir şekilde kullanılmıyorlardı (ya da bu kapitalistlerin sadece bu ülke

içinde değil, uluslararası ölçekte diğer kapitalistlerle kıran kırana rekabetinde karşılaştıkları baskılar göz önüne alındığında) kârlı bir şekilde istihdam edilemiyorlardı – sömürülemiyorlardı. Bu ülkedeki birçok işçinin yerini alacak teknolojiyi tanıtmak ve aynı zamanda dünyanın diğer bölgelerinde özellikle de Latin Amerika, Afrika, Orta Doğu ve Asya'nın Üçüncü Dünya'da) daha düşük ücretlerle insanları sömürmek ve Vietnam'da savaş yürütmek, bu sistemi yönetenlerle aynı temel zorunluluğun bir parçasıydı, bunlar daha kârlıydı ve kapitalistlerin rekabetçi baskısına uyuyordu. Bu durumda, dünyadaki hakim konumlarını korumak için dünyanın stratejik bölümlerini kontrol etme ihtiyaçları vardı. Bu ülkenin kapitalist-emperyalist yöneticilerinin “önceliklerini değiştirmeleri” -Vietnam'daki savaşlarını sona erdirmek ve bu ülkedeki işsiz insanlar için iş yaratmak için parayı kullanmak- gerçekte onların temel ihtiyaçlarına ve çıkarlarına karşıydı. [1]

Ve aynı temel nedenlerden dolayı, polisin bu sistem altında “fonlanmaması” veya gerçekten “dağıtılması” (ya da temel rolünün değiştirilmesi) yani mevcut polis kurumunun farklı bir güçle, şu an polis terörünün hedefinde olan halkın, kendi sosyal ihtiyaçlarını karşılamaya odaklanacak, buna eşlik edecek bir güçle değiştirilmesi durumu olmayacak bir şeydir.

Gerçek şu ki, şehirlerdeki sosyal programlar için büyük miktarlarda para tahsis edilmesi bile, kölelik, ötekileştirme ve süregelen ayrımcılık yoluyla onlarca yıldır, arada geçen kuşaklara rağmen milyonlarca insanın baskıdan kaynaklanan umutsuz koşullarının üstesinden gelememiştir. *Irkçı Baskı Bitebilir – Ancak Bu Sistem Altında Değil!* makalemde belirttiğim gibi;

Herhangi bir politikacının (“liberal” ya da Trump gibi açık faşist) söyleyebilmesine rağmen, bu sistemin “kendini tersine çevirmesinin”, sanayinin büyük bir bölümünü içerdeki şehirlere geri getirmesinin ve zor durumdaki insanlar için “asgari bir ücretle” anlamlı bir istihdam sağlamanın bir yolu

bulunmamaktadır. Hükümetin bunu yapmaya çalışmak için “siyasi iradesi” olsa bile, bunu yapmak (yani milyonlarca eski işsizsin veya “tam olarak çalışamayan” insanın “asgari bir ücretle” istihdam edilmesi durumu) Amerikan kapitalistlerinin küresel ekonomideki rekabetçi konumlarını ciddi şekilde baltalayacaktır. Ve eğer aynı zamanda, tarihsel olarak evrimleşmiş beyazların üstünlüğünü savunan tüm ilişkileri ciddi bir şekilde aşmaya çalışırlarsa, bu durum “ülkeyi bir arada tutan” bütün toplumsal “bağlar” bozulabilir. [2]

Bu sistemin koşulları ve yönetici sınıfının bakış açısından, ülkede kenar mahallelerde yaşayan halk kitlelerinin ezilmesinin ve yoksulluk koşullarının -ve bunun içinde gömülü olan eşitsizliklerin- üstesinden gelecek devasa “toplumsal kargaşalar”, “Amerikan sermayesinin” rekabetçiliğine ciddi zarar verecektir. Ve bu durum kendileri açısından son derece yıkıcı ve mantıksız olacaktır. İşte bu yüzden bu sistem altında bu olmayacaktır.

Polis Terörü Var, Çünkü Bu Sistem Polis Terörüne İhtiyaç Duyuyor

Giderek artan sayıda kişi, bu ülkedeki beyaz üstünlüğünün kuruluşundan itibaren bu sistemin içinde yerleşik olduğuna dair temel bir fikir edinmeye başladı.

Çeşitli yazılarımda (ve yakın dönemdeki “İrkçı Baskı Bitebilir – Ancak Bu Sistem Altında Değil” içinde) Siyahi halka (ve aynı zamanda Latinolara ve Amerikan Yerlilerine) yönelik baskısının bu sistem altında niçin ortadan kaldırılamayacağını, bunun ırkçılık ve kapitalizmin “zehirli bileşiminin” bir sonucu olarak niçin ortadan kaldırılması gerektiğini bilimsel ve derinlikli bir şekilde analiz ettim. Ve bu durum, polisin ezilen halk kitlelerini terörize etmeden ve açıkça halkı katletmeden işlev göremeyeceğinin, kelimenin tam anlamıyla “dağıtılamayacak” olmalarının ya da temelde “reform” edilememelerinin de esas nedenidir.

Bu sistemin yönetici güçleri, ırkçı baskıyı şiddetli bir şekilde dayatmak için oldukça önemli olan böylesi bir vahşi polis gücüne ihtiyaç duymaktadır. Bu sistem halk kitleleri ile egemen sınıf arasında ve bizzat halk kitleleri arasındaki toplumsal bölünmelere ve çatışmalara dayanır; ve sürekli olarak bunları ortaya çıkarır. Bazı durumlarda sistemin “istikrarını” tehdit eden boyutlara erişebilen, şiddet ve “kaos” potansiyeli olan ve sıklıkla ortaya çıkan çatışmalardır bunlar. Kapitalist yönetici sınıf, bu çatışmaları kontrol altına almak, bunları yönetmek ve bu çatışmalar ivedi veya potansiyel olarak “yerleşik düzeni” tehdit eden bir şiddete veya “kaosa” dönüştüğünde onları zorla bastırmak için -polis (ve aynı zamanda ordu gibi)- örgütlü şiddet uygulayan bir güce ihtiyaç duyar. Bunun nasıl yapılması gerektiğine dair bazı detaylar üzerine aralarında gerçek ve bazı yönlerden oldukça keskin farklılıklar olsa da, tüm yönetici sınıf bu ihtiyaç doğrultusunda temel bir mutabakata sahiptir; çünkü bir kez daha bu durum *mevcut sistemin temel doğası ve gereksinimlerinden kaynaklanır ve bunlara karşılık gelir*.

Bu toplumda ciddi bir çelişki de -bu sistemin kendisinin “işleyişinin” sonucudur, fakat aynı zamanda sistemin yönetici sınıfı için gerçek sorunlara neden olur- ezilenler arasında etkin bir şekilde düzenli “kayıtlı ekonominin” dışına sürülmüş ve bu sistem koşulları altında suçun kendileri açısından tek yol olarak görüldüğü çok sayıda insanın olmasıdır. Bu durum tüm risklerine rağmen bazıları için hayatta kalmanın tek yoludur. Bunun yürekleri burkan bir parçası da şehirlerde çok sayıda ezilen gencin birbirini öldürmesi gerçeğidir. Özellikle de bu günlerde, “Siyahların kendi arasında” şeklinde tanımlanan suçlara ilişkin devamlı olarak anıran tüm bu faşistler bulunmaktadır. Bu ırkçılar tam bir ikiyüzlüdür: Siyahi halk kitlelerinin yaşadığı dehşetler hakkında hiçbir şeyi umursamazlar ve yalnızca dikkat dağıtmak veya durumu haklı çıkarmak için Siyahilere karşı polis terörü ve cinayetlerinde “Siyahların kendi arasındaki” suçları gündeme getirirler. Siyahilerin, polis tarafından gerekli bir şiddetle

kontrol altında tutulması gereken “bir grup hayvan” oldukları şeklindeki “mesajı” ortaya atarlar. Ancak gerçek şu ki, Siyahilerin ve özellikle de gençlerin birbirlerini öldürmeleri oldukça gerçek ve ciddi bir sorundur, ve bu durum devamlı ortaya çıkmakta ve süregiden bir şekilde devam etmektedir; tüm bunlar bütün bu koşullara (ve düşünce biçimlerine) gerçekten son vermek isteyenler için derin bir ızdıraptır.

Bu korkunç durumdan çıkmanın yolu, bu gençliğe karşı polis (veya Ulusal Muhafız ya da ordu!) tarafından daha fazla terör uygulamak ya da sadece şiddeti durdurmak için onlara vaaz vermek değil, giderek artan sayıda insanın bu sisteme bir son vererek ezilen koşullarına ve tüm baskıları ortadan kaldırmayı amaçlayan bir devrime kazanmaktır.

Fakat elbette, suç sadece kenar mahallelerdeki bazı insanlar tarafından işlenmemektedir. Şiddet içeren suçlar da dahil olmak üzere suçlar, bir bütün olarak toplumun önemli bir fenomeni ve sorunudur; toplum sömürü ve baskı ilişkileri ve bunların ortaya çıkardıkları bölünmeler ve çatışmalarla belirlendiği sürece bu durum devam edecektir – bütün bunlar, “sen de kapmalısın” ideolojisiyle (düşünce tarzıyla) ve bu toplumda yaygın olarak ve en üstten en alta kadar teşvik edilen “başkalarının pahasına da olsa kendi çıkarının peşinde koş” ideolojisi ile güçlendirilmektedir.

Ve işte burada ağır bir çelişki bulunur: Böylesi bir toplumda, bir yandan polis suçları sadece yönetici sınıf için değil, toplum ve genel olarak halk için çok daha büyük bir sorundur; öte yandan, polis kanunları “titizlikle” dayatmaya yönlendirilmekte, ve **suç durumu** halk kitlelerinin çeşitli bölümlerini, özellikle de varlıkları bu sistem altında sistematik bir ayrımcılığa, baskıya, mahrumiyete dayanan, bu sisteme doğrudan tehdit olarak görülen Siyahi halkı (ve diğerlerini) terörize ederken “meşrulaştırma” amacıyla kullanılmaktadır. Bu sistem altında bu durumdan çıkış yolu bulunmamaktadır.

Esas noktayı özetlemek gerekirse: *Toplum, sömürü ve baskı içeren ve şiddet içeren suçlar da dahil olmak üzere uzlaşmaz çatışmalar ve şiddete yol açan ilişkiler üzerine kurulduğu müddetçe, -başka bir deyişle, bu kapitalizm-emperyalizm sistemi toplumun işleyişine ilişkin koşulları yönetmeye ve belirlemeye devam ettiği müddetçe- “düzeni” korumak ve bu sistemin temel doğası ve gereksinimlerine uygun koşulları ve ilişkileri uygulamak için, şiddet ve terör kullanan bir polis gücü kalmaya devam edecektir. Hiçbir yanılsama ya da iyi niyet temennisi bu gerçeği değiştiremez.*

Aynı şey hapishanelerin varlığı ve rolü için de geçerlidir.

Bu sistem altında, cezaevleri asla ortadan kaldırılamaz veya şu anda yaptıkları şeyden temelde farklı bir rol oynayamazlar: kontrol ve evet terör; halk üzerinde (hem hapishanede olanlar, hem de potansiyel olarak hapishanenin kendileri için bir gerçek ve olasılık olduğu şu anki insanlar için) “bu sistemin işleyiş düzenine” bir şekilde bir tehdit oluşturanlar açısından, “yıkıcı siyasi faaliyetler” veya “yaygın suçlar” ya da yalnızca sömürü koşullarının kendisi nedeniyle, bütün bunların isyana yol açması ihtimali ve sistem açısından potansiyel bir tehdit oluşturmamasından ötürü cezaevleri ortadan kaldırılamaz.

Bu temel nedenlerden ötürü, bu sistem altında iktidar koltuklarını elde eden ve bunun içinde kalan politikacılar, gerçekte polisin (veya hapishanelerin) temelden farklı bir şey yapmasını sağlayacak politikaları asla kabul etmeyeceklerdir. Birisi “polisin rolünün yeniden belirlenmesi” (ya da “hapishanelerin kaldırılması”) platformuna seçilse bile bu kurumların temel işlevlerini ve şiddetli baskı ve kontrol güçlerini -ki temel rolü ve “misyonu” yasaları uygulamak ve bu sistemin düzenini korumaktır- zayıflatma konusunda ciddi bir hayal kırıklığına uğrayacak, bu çabalarında başarısız olacak ve ciddi değişiklikler yapma girişimlerinden uzaklaştırılacaktır. İster daha açık biçimde aşırı biçimlerde (Trump/Pence rejimi ve Cumhuriyetçi Parti tarafından temsil

edilen faşist programda olduğu gibi) olsun; isterse küçük ve nihayetinde anlamsız reformlarla (yönetici sınıfın Demokrat Parti tarafından temsil edilen “ana akım” bölümünde olduğu gibi) olsun durum böyledir.

Bu tür platformları destekleyen politikacıların başarısız olmalarının nedeni, sadece “eski statükonun” “modası geçmiş” ve “zamanın gerisinde kalmış” temsilcileri tarafından sayıca fazla olması değildir. *Daha temelde, bu sistemin bu kurumlar (polis ve hapishanelerin) bu baskıcı işlevleri gerektiği kadar acımasız ve şiddetle yerine getirmezse işleyemeyecek - dağılacak ve yıkıcı bir kaosla karşılaşacak- olmasıdır.*

Bu sistem; yalnızca bazılarının, hatta pek çok kişinin istediği için olduğundan daha fazla “zorlanamayacak” bir sistemdir. Bu sistem yalnızca temel doğası, *gereksinimleri ve dinamikleri* doğrultusunda işleyebilir. İşleri bu sistem altındakinden temelden farklı bir şekilde -onun temel doğasına ve gereksinimlerine karşı bir şekilde- yürütmek isteyen her kim olursa, er ya da geç (çoğunlukla da kısa bir süre içinde), bunun *imkansızlığı* kendisine zorla hatırlatılacaktır.

Bununla birlikte, tüm bunlar sona erdirilebilir – fakat bu sistem altında değil; tüm sistemi ortadan kaldırmak ve kökten farklı ve çok daha iyi bir sistemi hayata geçirecek bir devrim yoluyla hayata geçirilebilir.

Devrim: Kökten Farklı Bir Toplum, Kökten Farklı Bir Kamu Güvenliği

Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa’da belirtildiği gibi -bu, kökten farklı ve özgürleştirici bir toplum için kapsamlı bir vizyon ve somut bir plandır- bu yeni sosyalist toplumda hâlâ kamu güvenliği yasalarına ve kurumlarına (ve silahlı kuvvetlere) ve hapishanelere ihtiyaç duyulacaktır, çünkü (mevcut emperyalist ve diğer gerici hükümetlerden ve dünyadaki güçlerden gelen tehditlere ek olarak) sosyalist toplumun içinde -şiddet içeren çatışmalar da

dahil olmak üzere- çeşitli çatışmalara yol açan çelişkiler varolmaya devam edecektir. “Yaygın suçlar” artık büyük bir toplumsal sorun olmayacak olsa da, bu tür suçları ortadan kaldırmak henüz mümkün olmayacaktır. Cebren eski topluma geri dönmeyi arayacak güçler olacak ve bu süreçte mağlup edilmeleri gerekecektir. Ancak halkın haklarını çiğneyen ve nüfusun tüm kesimlerini terörize eden polise gerek kalmayacak ve böylesi bir durum hoş görülmecektir. Ve aslında bu tür eylemlerin bizzat kendileri, yasanın ihlali anlamına gelecek ve yasalar uyarınca cezalandırılacaktır. Kamu savunma ve güvenlik kurumlarını yönlendiren temel amaçlardan biri, temel amaçlarından birinin bu yeni sosyalist toplumdaki insanların muhalefet ve protesto hakkı da dahil olmak üzere halkın tüm haklarını korumaktır. Yeni sisteme karşı çıkma ve eski, sömürücü topluma geri dönme hakkı bile, şiddet içermediği sürece korunacaktır.

Hapishanelerle ilgili olarak, burada atıfta bulunulan nedenlerden (ve *Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa*’da daha ayrıntılı olarak bahsedilir) ve ciddi hukuk ihlallerine karşı bir süre daha gerekli olacaklardır. Fakat hapishaneler de bu yeni toplumda kökten farklı olacaktır. Tutuklu bireylere karşı (ve bir bütün olarak toplumda) herhangi bir işkence uygulaması ve her tür acımasız ve olağandışı ceza yasadışı kabul edilecek ve yasaklanacaktır. Bu Anayasanın açıkladığı gibi, belirli suçlardan hüküm giymiş ve hapsedilmiş kişilerle ilgili temel yönelim; böyle bir Anayasa’da belirtilenlere aykırı olmayacağı ve topluma ve halka karşı kabul edilemez bir risk ve tehlike barındırmama yargısına uygun olarak onları rehabilite etmek ve “onları serbest bırakmak” ve “mümkün olan en kısa sürede daha büyük bir toplumun üretken üyeleri olarak onları yeniden toplumla bütünleştirmektir.” Ve hiç kimse “yasanın öngördüğü süreden daha uzun bir süre hapis cezasına çarptırılmayacak ve hukuki süreçteki yasal işlemler” ile cezalandırılmayacaktır. Daha da ötesi:

Diğer bir şey de, bunu yapmanın Anayasada ortaya konanlara uygun olmasıdır. Tutuklulara bu amaçla Anayasada ortaya konan ilkelere uygun bir eğitim sağlanmalıdır... Bu eğitime komünist dünya görüş açısı ve değerleri kadar çok farklı çeşitlilik ve görüşte başta politik, felsefi, bilimsel, edebi olmak üzere değişik alanlarda çalışmalar da dahildir. Tutuklulara eğitimin yanı sıra topluma katkı bulunabilecekleri üretken işlerle uğraşma konusunda da gerekli kolaylıklar sağlanmalıdır. [3]

Yalnızca komünizmin dünya çapında ilerlemesi ile -yani sömürü ve baskı unsurlarını içeren ve uzlaşmaz çatışmalara yol açan tüm ekonomik ve toplumsal ilişkilerin ortadan kaldırılıp kökünden sökülmesi ile; ayrıca kültürün, ahlakın ve insanların düşünme biçimlerinin devrimci dönüşümü ile ancak o zaman silahlı kuvvetler ve kamu güvenliği kurumları ile hapishanelerden tam olarak kurtulmak mümkün olacaktır. Sömürü ve baskıya dayanan kapitalizm-emperyalizm sisteminin devrilmesiyle ve bütün baskı, sömürü, aşağılama ilişkilerinin ortadan kaldırılması hedefi doğrultusunda ilerlenmesi ile, bütün bu kurumların kökten farklı olması ve halkın ezilmemesi ve sömürülmemesi sürecine hizmet etmesi mümkün olacaktır.

Eğer kitleleri terörize eden polis gerçekten sökülecekse, bu yalnızca mümkün ve gerekli olan bir devrimin bir parçası olarak yapılabilir ve bu şekilde gerçekten olumlu bir şeye yol açabilir. Ve bu devrimle birlikte, bu sistemin örgütlü baskı ve şiddet kurumlarının (polis ve silahlı kuvvetlerin yanı sıra hapishanelerden), radikal olarak farklı bir bakış açısı, amaç ve hedef ile yönlendirilen ve radikal olarak farklı bir şekilde hizmet veren yeni kurumlar yerini alacaktır.

Peki bu durum şu anda yapılabilecek tek şeyin bu devrimin “sihirli” bir şekilde gerçekleşmesini beklemek olduğu anlamına mı geliyor? HAYIR. *Bu devrim aktif, bilinçli, bilimsel olarak çalışılmalıdır.* Ve bunun büyük bir kısmı olarak; şu an kurumsallaşmış beyaz üstünlüğüne, polis terörüne ve bu sistemin çevrenin yağmalanması da dahil, dünyanın her yerinde izlediği halk kitlelerine karşı baskı, aşağılama ve

katliamlara karşı mücadele edilmelidir. Bu mücadeleleri mümkün olduğunca güçlü bir şekilde inşa etmek, bunların kapitalizm-emperyalizm sisteminde ortak bir kaynağa sahip olduklarının kabulü temelinde birleştirmek ve bu sistemi gerçek bir devrim yoluyla yıkmak için bir temel oluşturmak gerekiyor.

Bu devrim için çalışmak –**Devrim İçin İktidara Karşı Savaş ve Halkı Dönüştür**– tam da şu an acilen ihtiyaç duyulan şey budur. Bu şu anlama gelir:

Halk kitlelerin bu sistemin dehşet ve adaletsizliklerine karşı direncini ve isyanını güçlendirmekle birlikte; sistemin devrilmenin bilimsel anlayışına dayanarak halkı bu devrimin özgürleştirici bakış açısına, yöntemlerine, amaçlarına ve ahlakına kazanma mücadelesi verirken ve bu sistemin ve onun tüm sömürücü ve baskıcı kurumlarının yenilgisi ve bunların sökülüp atılması, en nihayetinde bütün bu adaletsizliklere ve öfkelere bir son verebilir;

artan sayıda insanı bu temelde devrim saflarında örgütlemek;

bu devrimin mümkün hale geleceği bir duruma doğru olan şeylerin gelişimini “hızlandırmak” için “siyasi zemini” ve kitlelerin düşüncesini daha elverişli hale getirmek için harekete geçmek ve örgütlü devrimci güçler oluşturarak bu durumu ele geçirmek;

Bunlar devrimci komünistlerin (revcomların) şu an için ve ileriye yönelik kendini adadığı ve yapmaya kararlı olduklarıdır.

Bizler burada kendimizi, komünizmi sürekli bir bilimsel bakış açısı, yöntem ve yaklaşım, program, strateji ve eylem rehberi olarak daha da geliştiren, bu devrimin ihtiyacını, olasılığını ve araçlarını ve hedeflerini canlı hale getiren, nihai amacı tüm insanlığın her tür sömürü ve baskıdan tüm dünyada komünizmin başarısı ile kurtuluşunu sağlayacak **yeni komünizme** dayandırıyoruz. [\[4\]](#)

Kurumsallaşmış beyaz üstünlüğünün ve polis terörünün ve tüm baskıcı ilişkilerin gerçekten sona erdiğini görmek isteyen herkesin yanılısamalardan sıyrılıp devrim için çalışması ve şu anda aktif olarak bunun içinde yer alması gerekiyor.

Referanslar:

[1] ABD emperyalistleri en sonunda Vietnam'dan çekilmeye zorlandılar, çünkü Vietnam kurtuluş savaşçılarını yenme ve Vietnam'ı ABD hakimiyetine tabi tutma hedeflerine ulaşamadılar ve sonunda bu sistemin siyasi temsilcileri arasında bir "fikir birliği" geliştirildi. Bu temelde dünya genelindeki konumlarını zayıflatmadan ve bu konumu tehdit etmeden önce Vietnam'da "kayıplarını önlemek" en iyisiydi. Savaşa karşı büyük bir muhalefet ve Siyahi halk ve bu sistem tarafından yürütülen diğer dehşetlerin baskısına karşı militan protesto ve isyanın olduğu ABD'nin içinde, ABD emperyalist silahlı kuvvetlerine dek ulaşan bir radikalleşme süreci yaşandı. Ancak ne Vietnam'dan bu çekilme ne de daha sonra 1990'ların başında Sovyetler Birliği'nin çözülmesiyle birlikte ABD (ve müttefik) "soğuk savaşta" emperyalistlerin "zaferi", bunlardan hiçbirisi, çeşitli reformcuların bu ("soğuk" ve "sıcak") savaşların sona erdirilmesinin bir sonucu olabileceğini beyan ettiği "barış temettüsü" (sosyal programlar için devlet harcamaları vb.) üretmedi. Bu neden olmadı, bir kez daha bu kapitalizm-emperyalizm sisteminin temel doğası, işleyişi ve gereksinimlerini düşünmemiz gerekiyor.

[2] Bob Avakian, "Irkçı Baskı Bitebilir, Ancak Bu Sistem Altında Değil". Kaynak için: <http://yenikomunizm.com/irkci-baski-bitebilir-ancak-bu-sistem-altinda-degil/>

[3] Kuzey Amerika'da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa (Tasarı Önerisi), syf.77. Kaynak için bkz: <http://yenikomunizm.com/kuzey-amerikada-yeni-sosyalist-cumhuriyet-icin-anayasa-tasari-onerisi/>

[4] Bob Avakian (BA) tarafından öne sürülen yeni komünizmin özü, BA'nın Toplu Çalışmalarında ve revcom.us adresinde bulunmaktadır. Buna devrimin el kitabı olan ve Bob Avakian'ın konuşma ve yazılarından oluşan BASics de dahildir. Bununla birlikte bakılabilecek kaynaklar olarak: "Kuzey Amerikada Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa" çalışması, "Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz?" konuşması (revcom.us'ta metni ve videosu yer almaktadır). Ayrıca

“Gerçek Bir Devrim – Gerçek Bir Kazanma Şansı” makalesine bakılabilir. Bu makalenin Türkçe çevirisi için: <http://yenikomunizm.com/gercek-bir-devrim-gercek-bir-kazanma-sansi/> Başlıktan da anlaşılacağı gibi, yeni komünizmin temel bir özeti ve Karl Marx tarafından kurulan komünizmle ilişkisi BA’nın şu çalışmasına yer almaktadır: “BREAKTHROUGHS [ATILIMLAR]: Marx’ın Tarihsel Atılımı ve Yeni Komünizm ile Daha İleri Bir Atılım. Temel Bir Özet”. Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut. Ve BA’nın yeni komünizm üzerine daha kapsamlı bir sunumu için bkz: “Yeni Komünizm. Gerçek Bir Devrim ve Kökten Yeni Bir Toplum İçin Gerçek Kurtuluşa Giden Yolda Bilim, Strateji ve Önderlik.”

Heykeller, Anıtlar ve Baskıyı Kutlamak -Ya da Sonlandırmak- Üzerine

***Editörün Notu:** Bob Avakian’ın aşağıdaki makalesi 6 Temmuz 2020 tarihinde yayınlanmıştır.*

Kaynak için bkz: <https://revcom.us/a/655/bob-avakian-on-statues-monuments-and-celebrating-or-ending-oppression-en.html>

George Floyd’un korkunç bir şekilde katledilmesi ile birlikte ateşlenen ayaklanmalarla bağlantılı olan önemli eğilimlerden bir tanesi de, birkaç tarihsel figür ve olayı onurlandıran heykel ve anıtların hedef alınmasıydı. Bu durum, *Konfederasyon* askerleri ve siyasi liderleri için dikilmiş heykellere ve anıtlara karşı bazıları başarılı olan, bazıları ise olmayan yıkma (ya da ortadan kaldırma) girişimleriyle başladı ki, bunlar tamamen meşru ve haklıdır! Bu Konfederasyon

heykellerinin ve anıtlarının ortadan kaldırılması açık bir şekilde meşru ve haklı olmasının yanı sıra, esasen bu durum bir hayli gecikmeli olmuştur! Önceden yazdığım gibi, Trump (ve diğerlerinin) bu *beyaz üstünlükçülerinin* heykel ve anıtlarının yıkılmasına karşı “atıp tutmaları”, “bu heykelleri bu ülkenin ‘yüce tarihi ve mirası’ diye savunan Beyaz Saray ve beyazlar (ve bazı siyahi piyonlar) tarafından süregelen beyaz üstünlenmeciliğinin zehirli varlığının en bariz örneklerinden biridir!”((Bkz: Bob Avakian, “Güzel Bir Ayaklanma, Doğru ve Yanlış, Metot ve Prensipler Üzerine” – <http://yenikomunizm.com/guzel-bir-ayaklanma-dogru-ve-yanlis-metot-ve-prensipler-uzerine/>))

Ayrıca söylenmelidir ki:

Kölelik (ve yerli halklara karşı soykırım) üzerine kurulan herhangi bir ülkenin; kurulduktan sonra yaklaşık 100 yıl boyunca köleliği (yerli halklardan ve Meksika’dan çalınan topraklarla) koruyan ve genişleten bir ülkenin; İç Savaş’tan sonraki 100 yıl boyunca ülke çapında linç kartpostalları satışı da dahil olmak üzere, kitlesel kutlamalarla binlerce Siyahiyi linç eden bir ülkenin; ve halen Konfederasyon ve beyazların üstünlüğüne dair binlerce anıt bulunduran bir ülkenin; ve bugün toplumun her alanında ırkçı baskıyı ve polis terörünü devam ettiren bir ülkenin, böyle bir ülkenin, kendini, tarihini ve mirasını olumlu şekilde kutlamaya kesinlikle hiçbir hakkı yoktur! ((Bu korkunç, yaygın ve devam eden zulümler revcom.us adresindeki *American Crimes* serisinde ve Bob Avakian’ın bir dizi yazı ve konuşmasında açıkça ortaya konmaktadır – buna Bob Avakian’ın linçleri açıkça anlattığı ve “asılan kişilerin kartpostallarını satıyorlar” şeklinde belirttiği *Devrim: Neden Gerekli, Neden Mümkün, Neyin Nesidir?* konuşması da dahildir, revcom.us sitesinde mevcuttur))

Fakat şu anki durumda heykellerin ve anıtların hedeflenmesi yalnızca Konfederasyon adına yapılanların da ötesine geçmiştir. Yani burada tekrardan, bir heykel ya da anıtın hedeflendiği her özel durumu tartışmaktansa, doğruyu yanlıştan, pozitiften negatiften ayırt etmek için uygulanması gereken temel yöntem ve yaklaşımı tartışmak daha önemlidir.

Temel yaklaşım noktası olarak bunun vurgulanması gerekir: Sadece beyaz üstünlükçü baskının değil, *tüm* baskının son bulması için gereken şey, bu kapitalizm-emperyalizm sistemini alaşağı etmeyi ve çok daha iyi bir sistemi inşa etmeyi amaçlayan gerçek bir devrimden daha azı değildir – ve bu devrim tarafından var edilen radikal bir şekilde farklı toplumda, *bu sistemi ve bu ülkeyi yücelten semboller şu an olduğu şekilde onurlu bir yer tutmaya devam etmeyeceklerdir.*

Bütün bu heykellerin, anıtların ve başka sembollerin yıkılacağı anlamına mı gelir? Hayır, bu, devrim en sonunda başarıya ulaştığında, kalan sembollerin ve kutladıklarının, *tarihte doğru olan bağlama yerleştirilerek ve aslında oynadıkları rolün bilimsel bir açıklamasıyla* gerçekten tarihin bir parçası olarak incelenecekleri anlamına gelir -ve bu da insanları tarihle ilgili ve tarihin ve günümüzle (ve gelecekle) ilişkisinin bilimsel ve doğru biçimde anlaşılması doğrultusunda eğitmenin önemli bir kısmı olarak kullanılacaktır. Bu arada bu yaklaşım, Donald Trump gibi, *Konfederasyon heykellerinin ve anıtlarının* yıkılmasına karşı ırkçı atıp tutmalarını bunların önemli bir tarihi yansıttıkları (ve tarih öğrenmenin önemli olduğu) bahanesiyle gizlemeyi amaçlayanların bu *iki yüzlülüğünü* daha da açığa vurmak için kullanılacaktır. Evet, tarih öğrenmek önemlidir - kesinlikle köleliğin *korkunç* tarihini ve köleliğin korunması için savaşanların rolünü ve bütün bunların neden tamamen kınanması ve suçlanması gerektiğini de içerecek şekilde! *Ve gelecek toplumunda, bu tarz korkunçlukları kutlayan tüm heykeller, anıtlar vb. “şerefli” yerlerden ve şehir meydanlarından, parklardan, sokaklardan vs. alınıp hak ettikleri doğru yere, kınanarak değerlendirilecekleri müzelere yerleştirilecektir.* Devrimin hedeflediklerini öne çıkaran Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa’da öngörülen toplumda yapılacak olan budur. ((Bkz: <http://yenikomunizm.com/kuzey-amerikada-yeni-sosyalist-cumhuriyet-icin-anayasa-tasari-onerisi>))

Bir Kez Daha Bilimsel Yöntem ve Yaklaşımın Kritik Önemi

Kurumsallaşmış beyaz üstünlüğü, polis şiddetti ve cinayetlerine bir tepki olarak ortaya çıkan bu harika ayaklanmalardan bahsederken, ısrarlı bir şekilde bilimsel, diyalektik materyalist bir yöntem ve yaklaşımın; doğruyu yanlıştan, pozitiften negatiften ve de neyin bu mücadeleyi ileriye taşıyıp, taşımadığına karar verebilmek için kullanılması gerektiğini öne çıkardım. Bunu hem acil olan durum nezdinde hem de son tahlilde bu ırkçı baskıyı ve tüm baskıları yok etmenin ekseninde yazdım. Bu makalede de değindiğim üzere, bu bilimsel diyalektik materyalist yöntem ve yaklaşım, verili herhangi bir fenomenin (sistem, hareket, kişi) içerisinde ‘‘neyi’’ sorusunun cevabını tespit etmek ve bu verili fenomen içerisindeki ana unsuru tespit etmek için kullanılır, ki bu ana unsur da verili herhangi bir zamanda, verili herhangi bir fenomenin özünü belirler. ((Bkz: Bob Avakian, ‘‘Güzel Bir Ayaklanma, Doğru ve Yanlış, Metot ve Prensipler Üzerine’’))

0 makalede köleliğe karşı ayaklanmalarda, Nat Turner ve John Brown tarafından önderlik edilenleri örnek vererek, olayları kendi tarihsel bağlamları ve temel çelişkinin ne olduğuna, nasıl ortaya çıktığına da o tarihsel bağlam içerisinde bakılması gerektiğinin öneminden bahsetmiştim. (0 makale, bu isyanların bütün sömürü ve baskı koşullarına karşı ayaklanmadıkları ancak o zamanın temel çelişkisi olan ve aynı zamanda esas sömürü ve baskının da temel bir ögesi olmakla birlikte ortadan kaldırılması gereken köleliğe yöneliktir.)

Bugünün sorununa dönmek gerekirse, yani polis terörüne ve ırkçı haksızlıklara karşı patlak veren bu harika ayaklanmanın yoğunlaşmış bir ifadesi olarak, bu ülkenin tarihiyle ilgili olan veya tarihsel kişiliklerinin heykelleri ve anıtlarının (veya başka sembolleri) hedeflenmesi durumunda, bu bilimsel diyalektik materyalist yöntem ve yaklaşımın uygulanması böylece de doğruyu yanlıştan ayırmanın ve de son tahlilde bütün baskıları bitirecek mücadele için neyin ileriye

yönelttiği ve neyin geriye çektiğine karar verebilmenin kritik bir önemi vardır. Öncelikle, heykeller veya anıtlar gibi şeylerin hedef olarak alınması mücadeleye katkıda bulunuyor mu bulunmuyor mu, bunu düşünmek gerekir. Örneğin, bu toplumsal bilinci bu toplumun doğası ve bu ülkenin uzun yıllardır gömülü haldeki tarihiyle ilgili önemli sorular sormaya, ve bu tip anıtları ve insanları hedef yapmanın doğru olduğunu düşünmeye teşvik edebilir, eğer durum böyle olursa, bu pozitif bir katkı yapar. Ancak öteki taraftan, heykeller ve anıtlar gibi şeylerin hedef haline gelmesinin, hedef saptırıcı bir rolü de olabilir. İnsanlar tali olana yönelip, bunun olup olmaması gerektiğini tartışabilirler ve bu da ırksal ayrımcılığa karşı kitlesel örgütlenme ve mücadelenin ana hedefini delebilir, eğer böyle olursa bu durum mücadeleye negatif bir etki yapar.

Ve bu son nokta çok önemlidir: Hangi heykellerin ve anıtların meşru olarak hedef olabileceği ve hangilerinin olmaması gerektiği noktasında bu yüzden bilimsel diyalektik materyalist yöntemin kullanılması gerekir. Hedef alınan heykeller eğer dönemin esas baskı formu veya formlarının karşıtından çok esas olarak bu baskının uygulayıcısı pozisyonundaysalar, o halde hedef alınmaları doğrudur. Öbür taraftan eğer, hedef alınan kişiler için aksi geçerliyse, yani dönemin temel formdaki bir baskısının veya baskılarının bitmesine verdikleri katkı onu uygulamaktan daha ağır basıyorsa o halde onların hedef haline gelmeleri yanlıştır ve mücadeleye çok zarar vererek onu zayıflatabilir.

Bütün bunlar çok karmaşık gözükebilir. İşte tam da bu yüzden bilimsel diyalektik materyalist metodu uygulamak çok önemlidir. Örneğin, *Breakthroughs [Atılımlar]* çalışmamda işaret ettiğim üzere, İç Savaş sırasında Konfederasyon'un yanında duran birkaç Amerikan Yerlisi kişi vardı ve İç Savaş'tan sonra özgürleşmiş Siyahi halktan insanlar vardı, bunlar ''Buffalo Askerleri'' diye de bilinirler ve Amerikan ordusunun toplama kamplarında çok sayıda Amerikan Yerlisini öldürmüş, topraklarını çalmış ve

‘‘rezervasyon’’ adı verilen toplama kamplarında bu insanları zorla tutmuşlardı.((*BREAKTHROUGHS [ATILIMLAR]: Marx’ın Tarihsel Atılımı ve Yeni Komünizm ile Daha İleri Bir Atılım. Temel Bir Özet.* Ayrıca revcom.us ve thebobavakianinstitute.org web sitesinde mevcut.)) Ancak işte burada, bahsettiğim yöntem ve yaklaşımı uygulamak çok kritiktir. Bu ülkeyle olan bağlamı düşünöldüğönde Siyahi halk ve Amerikan Yerlilerinin konumu mu, yoksa demin örneğini verdiğim negatif roller mi genel olarak dehşet dolu bu baskıların ve bu baskılara karşı verilen mücadelenin esas ve tali yönüdüür?

Bütün bunların yanında, zamanında yaşanmış olan şeyleri o dönem ortaya çıkan baş çelişkinin ekseninde görebilmek de gerekli ve önemlidir. Ve tabii ki, bunun yanında geleceğe bakabilmek, yani dünyanın her yerindeki insanlar için, bütün baskıların üstesinden gelebilecek bir devrime doğru bir ihtimali ve ihtiyacı da göz önünde bulundurabilmek gerekir. Bu bizlere farklı baskı türlerine karşı ayağa kalkmış farklı grupları birleştirebilmek için temel bakış açısını verir (Böylelikle günümüz sisteminin, veyahut öncekilerin sömürücü köklerinden kaynaklanan ayrımların ve aşağı çeken çatışmaların önüne geçilebilir)

Tabii ki, inanılmaz haksızlıklara ve baskılara karşı ayağa kalkan insanlara, bilimsel diyalektik materyalist yöntem ve yaklaşımı almaları konusunda ısrar etmek sadece yanlış olmaz aynı zamanda zararlı da olur. Hayır, ihtiyacımız olan, asli ve de acil olan, böyle bir hareketi olabildiğince güçlü bir şekilde oluşturarak bunun temel hedef olan bütün baskıların ortadan kaldırılması noktasında yeterince katkı yapmasını sağlamaktır ki, bu da bu bilimsel yöntemi öğrenebilmiş olanların ihtiyacı ve de sorumluluğudur, böylece bu yöntemi cesurca ve olabildiğince geniş bir şekilde yayarak, sayıları devamlı olarak büyüyen kitleleri bu mücadeleye dahil edebilsinler ve onlara da bu metodu öğretebilsinler. Bu hem mücadeleyi hemen güçlendirecektir fakat aynı zamanda bütün baskıları bitirecek olan ve bu sistemi alaşağı ederek çok daha

iyisini, *Kuzey Amerika'da Yeni Sosyalist Cumhuriyet için Anayasa* temelinde bir sistemi var edecek olan mücadelenin de temelini hazırlayıp güçlendirecektir.

Bu radikal derecede farklı ve çok daha iyi olacak toplumda, bilimsel diyalektik materyalist yöntem ve yaklaşım, her anlamda uygulanacaktır. Buna tarih boyunca, insanların oynadıkları farklı roller ve farklı tarihi olaylar da dahildir. Böylece, uzun vadeli mücadele bağlamında dünyanın her yerindeki halkların baskıya ve adaletsizliğe karşı olan mücadeleleriyle, son tahlilde insanlığın kurtuluşuna giden yolda bu heykellerin tasdik edilip, korunmaları mı gerektiği, yoksa devrilip kınanmaları mı gerektiğine karar verilebilecektir.

Bugünün Faşistleri ve Konfederasyon Arasındaki Direkt Bağ, Bütün Baskılar Arasındaki Doğrudan Bağlantı

Editörün Notu: Bob Avakian'ın çevirisini aktardığımız bu makalesi 29.06.2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır.

Kaynak

için

bkz:

https://revcom.us/a/654/bob-avakian_fascists-today-and-the-confederacy-a-direct-line-a-direct-connection-between-all-the-oppression-en.html

Geçtiğimiz günlerde Lynchburg Virginia'daki Liberty Üniversitesi rektörü Jerry Falwell Jr.'ın (tıpkı diğer

Hristiyan faşistleri gibi) maske takmayı reddetmesiyle ve kendisinin bir ‘‘blackface’’ (siyahi olmayan insanların kendilerini siyah olarak göstermeleri için kullanılan makyaj, maske) fotoğrafıyla beraber poz vermesi bazı hengamelerin kopmasına neden oldu. Aslında bu ‘‘kara surat’’ fotoğrafı Virginia eyaletinin Demokrat valisi Ralph Nortam’ın üniversite yıllarına aitti ve Falwell’in bu fotoğrafı kullanmaktaki amacı bariz bir şekilde Northam ile alay etmek ve böylelikle onun uzantıları olan; Demokratları, ‘‘liberalleri’’ ve Falwell gibi Hristiyan faşistlerin diğer düşmanlarını da tiye almaktı. Falwell, tabiri caizse tam da ‘‘kulağı herşeye tıkalı’’ bir heriftir, çünkü bu ‘‘kara surat’’ imajı Siyahi halk ve ırkçılık karşıtı herkes için bir hayli rahatsız edici bir imajdır. Falwell, eleştirileri engellemeye çalışarak bu durumu yanıtlamaya çalıştı. Ve nihayetinde geri adım atarak ‘‘özür’’ dilemiş gibi görünse de, bu bir özeleştiriden ziyade yine Northam’a saldırılarının devamı niteliğindeydi. Bütün bu olayların zincirleme bir şekilde gelişmesiyle beraber on binlerce öğrencisi olan, majör bir eğitim kurumu haline gelmiş ve öğrencilerin de akademisyenlerin de büyük çoğunluğunun Hristiyan köktendinci veya aşırı derecede ‘‘muhafazakar’’ olduğu üniversitede bir velvele koptu ve ardından bazı istifalar geldi.

Bütün bu olup bitenlerle ilgili okurken aklıma *Trump/Pence Rejimi Gitmeli!* konuşmasından şu bölüm geldi :

Bugünün faşistleri ile Konfederasyoncuların doğrudan bağlantısı vardır; beyazların üstünlüğünü savunmalarının, LGBT bireylere ve kadınlara karşı açık nefretlerinin, ısrarla bilimi ve bilimsel yaklaşımı reddetmelerinin, ‘‘Amerika önce gelir’’ jingoizmlerinin, devamlı olarak ‘‘Batı medeniyetinin üstünlüğünün’’ çığırtnaklılığını yapmalarının, saldırgan bir şekilde askeri güç kullanma isteklerinin, nükleer silahlarla diğer ülkeleri tehdit edip yok etmek istemelerinin, bunu büyük bir istekle dile getirmeleriyle doğrudan bağlantısı vardır.[1](#)

Konfederasyon İle Direkt Bağ

Tam da burada, Afrikalı-Amerikalı bir teolog olan Hubert Locke'un şu aydınlatıcı gözlemlerini tekrar etmekte fayda var:

Bugün dinci sağ ile verilen bu savaşta hata yapmamalıyız. Bu hareketin gücünü ve desteğini ağırlıklı olarak ulusun sözde kalbi olan yerlerden ve Güney bölgelerinden alıyor olması bir rastlantı değil. Burası İkinci Dünya Savaşı sonrası Amerika'nın hiç de rahat olmayan bir bölümüydü. Savaş sonrası yaşanan kısa normalleşme evresinde özellikle Güney'de yüzyılların kültürünü ve geleneklerini tersine çeviren ırksal devrimler ve başkaldırıları izledi. Yirmi yıl sonra gelen hayal kırıklığı ise Güneydoğu Asya'da izlenen popülerlik kazanamamış savaştı ve klasik/konvensiyonel Amerikan vatanseverliğine büyük darbe vurmuştu. Bunu ise bir on yıl sonra gelen kadının toplumdaki orantısız yerinden ve gay, lezbiyenlerin toplumda yer edinmemesinden rahatsızlık duyan bir cinsel devrim izledi. Bu politik, kültürel ve toplumsal yenilgiler şimdi bir cephe savaşına dönüştü ve zamanı geriye sararak Amerika'yı savaş öncesi püriten konumuna geri getirmek istiyor. Dinci sağın ajandasının önemli kısımlarından birinin okullarda tekrar yaratılışçılık derslerinin verilmeye başlanması olması bu noktada şaşırtıcı değildir. Bu durum, sağın 1920'lerde kaybettiği ancak kaybettiğini asla kabul etmediği, tıpkı bazı tutucuların İç Savaşı kaybettiklerini kabul etmemesi türünden bir savaştı. Sonuç olarak dinci sağın bugün tekrar getirmeye çalıştığı hayat tarzı bu ülkede yarım yüzyıl önce kaybolmuştu.

2
-

Bu açıklamanın içerisinde yoğunlaşmış çok fazla şey var, o yüzden bunu biraz daha irdeleyelim. Locke, öncelikle Hristiyan faşizminin bu ülkede en çok Güney eyaletlerinde güçlü bir şekilde etkisini gösterdiğinden bahsediyor.(buna ek olarak kırsal alanlardan, banliyölerin bir kısmından ve ülkenin başka taraflarından da destekçileri var.) Peki neden en güçlü üsleri, beyazların ağırlıkta olduğu güneydedir?

Tüm Tanrılardan Kurtulun adlı eserimin üçüncü bölümünde, Tutucu Güney (İncil) Kuşağı Linç Kuşağıdır: Amerika'da

Kölelik, Beyaz Egemenliği ve Din diye bir kısım vardı ve burada Kevin Phillips'in Amerikan Teokrasisi adlı eseriyle ilgili önemli analizler vardı. Özellikle şu bölümü konumuzla alakalı ve önemli :

Phillips bütün bunlarla bağlantılı olarak dini bir mitolojinin ortaya atılıp Güneydeki beyazlar arasında yaygın biçimde kök saldığına işaret etmektedir. Buna göre (beyaz) Güney Tanrı ile özel bir ilişkiye sahiptir ve Tanrı, İç Savaş sırasında yapılan korkunç hatayı düzeltecek özel bir planla Güneyi yeniden olması gereken yere yerleştirmiştir. Phillips ABD'deki güneyli beyazlar, Kuzey İrlanda'daki Protestanlar ve İsrail devletini kurup yöneten Siyonistlerin yanı sıra Güney Afrika'daki beyaz yerleşimciler arasında çok yerinde ve çarpıcı bir karşılaştırma yapmaktadır. Bu karşılaştırma okur okumaz aklıma yattı, zira Kuzey İrlandalı bir Protestan'ı, beyaz bir Güney Afrikalıyı veya (Batı Şeria'dan) İsrailli bir sözcüyü her dinleyişimde, bunların yalnızca ortaya attıkları iddialar açısından değil, aynı zamanda duruş ve tutumlarıyla da Güneylilere çarpıcı biçimde benzediğini düşünürüm. Phillips güneyli köktendinci beyazlar da dahil olmak üzere, bütün bu grupların kendilerini Tanrıyla bozulan ilişkileri adaletli ve haklı bir biçimde yeniden tesis edilecek, özel, ilahi yazgısı tecelli eden halklar olarak gördüklerine işaret etmektedir.

Ancak bütün bunlar sürekli bir güvensizlik hissi, suçluluk ve mağduriyetin tersine çevrilmesinin eşliğinde olur ki, bu baskıcılar ve terör estirenler -güneyde bulunan beyaz üstünlenmeciler de dahil- zulme uğramışların sahte haçını (sanki kendileri zulme uğruyormuş gibi) bağnazca taşırlar ve kendi tercih ettikleri pozisyonlarındaki en küçük değişimi bile esasen sanki kendi varlıklarını tehlikeye atacakmış gibi veya en azından kendi amaçlarını tehlikeye atacakmış gibi görürler. Phillips'in söylediği gibi (*Tüm Tanrılardan Kurtulun!* kitabında alıntılanan başka bir kısımda) bu, "dindar kitle, kendilerini korumak için Eski Ahit'in savaş tanrısına tapınma isteği" gibi İncil'e bağlı davranışları içerir." [3](#)

Ve Katherine Stewart'ın *The Good News Club* kitabında da sonradan liberal Hristiyan bir papaz olan eski bir Hristiyan köktendinci Rich Lang'in görüşlerini özetleyen şu kısım yer alır:

Modern köktendincilik daha erken dönemlerdeki faşizm gibidir, genellikle dinsiz liberaller ya da dindar “diğerleri” tarafından güçlü bir zulme uğrama duygusu; birinin geçmiş harikaları yaratmış, şu an adaletsiz baskıya uğrayan ve dünyanın haklı lideri olan saf bir ırka ya da milliyet grubuna ait olduğu inancı; mutlak otoriteye sorgulamadan boyun eğme eğilimi; ve güç ve kontrol için sonu gelmeyen bir mücadele etme isteği taşır. Bu bir tür üstünlenmecî harekettir ve merkezindeyse ırk yerine din bulunur. 4

Söylediğim gibi: “bunlar, Hristiyan Faşistlerine son derece aşına birinin görüşleridir. Ve gerçek şudur ki, bu ülkede, bütün kölelik, ırkçılık ve soykırım tarihiyle, her çeşit faşizm, kendini ‘Hristiyan üstünlenmeciliği’ temeline oturtan da dahil herhangi bir ‘eski güzel günlere’ dönme isteği- beyaz üstünlenmeciliği ile bağlantı kurmadan edemez.”5

Beyaz üstünlenmeciliği, en grotesk halinde bile sağ görüşlü kuvvetlerin “dünya görüşünün” ve aksiyonlarının her zaman bir parçası olmuştur. Bunu anlamak için, sağcı politika ve ideolojinin iki ataerkil şahsının ırkçılığına göz atalım: Jerry Falwell Sr. (Liberty University'nin kurucusu ve şu anki başkanının babası) ve William Buckley.

Daha erken zamanlarında eski güney ayrılıkçılığı ile iç içe geçmiş bir Hristiyan köktendinciliği benimseyen Falwell (Sr.), 1950'ler ve erken 1960'lar Sivil Haklar hareketlerine acımasızca karşıydı. Sonradan, o zamanın ayaklanmaları sona erince, bu karşıtlığı için “özür diledi”. Ancak sonra, 1980'lerde Güney Afrika'da acımasız ırk ayrımı (apartheid) karşıtı siyahi insanların mücadelesinin tepe noktalarına ulaşıldığında Falwell tekrardan bu mücadeleye karşı durdu ve mücadeleyi kınadı.

William Buckley, sağcı National Review magazininin kurucusu olmasına, zengin kuzeyli bir aileden gelmesine ve kaba gúney taşrasını “hödüğü” şeklinde değıl de iyi eğıtimli sofistike bir entelektüel şeklinde yetiştirilmesine rağmen başından beri bariz bir ırkçıydı. Falwell (Sr.)’e çok benzer bir yolu takip etti: Buckley de Sivil Haklar hareketinin en yüksek noktasında beyaz üstünlenmeciliğine ve açıkça bölünmeye karşı bu mücadeleye aktif ve acımasız biçimde karşı çıktı (ve o da sonradan “fikrini değıştirdi”). Ve aynı bariz ırkçılıkla, Afrika’da Avrupa koloniciliğini ve Güney Afrika ırk ayrımını (apartheid) destekledi. Buckley 2. Dünya Savaşı sonrasında kolonici baskıcılardan bağımsızlık için savaşıyan Afrikalı insanları insandan aşıağı seviyede barbarlar gibi gördü. Gerçekçi olmak gerekirse, eğer barbarlık aramışsa, kendi ülkesinden ve bu ülkede desteklediğı ve meşru gördüğü korkunç baskıdan daha uzağı bakmasına pek de gerek yoktu. Eski köle ve kölelik karşıtı Frederick Douglass tarafından cesurca söylenen şu cümlelerden değıerli bir ders alabilirdi: **“İğrenç barbarlık ve utanmaz ikiyüzlölük konusunda Amerika’nın eline kimse su dökemez”** -vurguladığım gibi bu öyle bir beyan ki “zamanının ötesinde yankılanmakta ve günümüzde derin bir gerçeğı ifade etmektedir.” [6](#)

Bu iki sağcı ataerkilin ırkçılığını birbirine bağılayan şey, çok farklı kişilikleri ve arka planlarına rağmen ikisinin de vahşice baskıcı kapitalizm-emperyalizm sisteminin, daha spesifik olarak da “özellikle” bu ülkedeki sistemin Afrika kökenli insanların köleleştirerek (ve kıtanın ilk yerlilerine yapılan soykırımla) gelişiminin ve bu spesifik kapitalist-emperyalist ülkenin dünyanın egemeni olarak kalması gerektiğine olan inançlarının coşkulu savunucuları oldukları gerçeğidir.

Ülkenin tarihine ve kuruluşundan beri gelişiminde köleliğin oynadığı önemli rol gerçeğine bakıldığında ve bütün bunlarda Güneyin spesifik rolü göz önünde bulundurulduğunda, Güneyin beyaz üstünlenmeciliğini ve ona bağılı her şeyi yaymakta özel

bir rol oynamaya devam edeceği açıktır. Ve ülkenin her tarafında kapitalizm-emperyalizmin bu spesifik Amerikan “tarzının” temsilcilerinin, Sivil Savaş’ın ardından köleliğin kaldırılmasından sonra bile bu sistemin yaygınlaştırılmasında ve bu ülkede yerleşik “düzenin” korunmasında önemli rol oynamaya devam eden beyaz üstünlenmeciliğini el üstünde tutacakları, bunu savunacakları ve farklı şekillerde yayacakları doğrudur.

Bunun gücü elinde tutanlar arasındaki “sol” (“liberal” ya da “ilerici”) versiyonları, bu sistemin içinde yerleşik olan, eşitsizlik ve baskıyı yayan, bunları kabul ettirmek için şiddetli baskıyı sürekli olarak kullanma ihtiyacı duyan toplumsal ilişkilere önderlik edip bunları yayarken “eşitlik”, “çeşitlilik” ve “kapsama” terimlerini kullanmaya devam ederler.

Şu an bariz faşizmin tüm boyutlarını uygulamaya başlayan Sağcı versiyon ise, daha açık ve daha agresif bir biçimde mutlak beyaz üstünlenmeciliğini, erkek üstünlenmeciliğini ve başka baskıcı ilişkileri destekler ve bunların bu ülkeyi bir arada tutan ve onu “yüce” kılan gelenekleri oluşturdıkları konusundaki ısrarlarını sürdürür; ve bunları sadece baskıya karşı sınırlı geri adımlar şeklinde bile olsa baltalamanın bu ülkenin dünyaya egemen olma konumuna gelmesini (ve şu ana kadar bu konumda kalmasını) sağlayan her şeyin kaybı olacağını söylerler. Bu nedenle, geçmişleri ve kişilikleri arasında ne kadar önemli farklar olursa olsun, William Buckley ve Jerry Falwell (Sr.) bu ülkedeki Sivil Haklar hareketine ve Afrika’da beyaz koloni egemenliğine karşı mücadeleye karşı aynı duruşu (meydan okuma duruşunu) sergilerdi -ikisi de bunu içselleştirdikleri ırkçılık ve bu ülkenin “gücüne” ve “birleşmişliğine” ve ABD kapitalizm-emperyalizminin dünyadaki elebaşı pozisyonuna zarar vereceği kaygısının bir birleşiminden ötürü yapmıştır. Bu yüzden, özellikle de günümüzde, kapitalist-emperyalist sistem dünya üzerindeki ülkelerin ve insanların etrafında farklı yollarla yıkımlar

gerçekleştirirken, doğayı sömürürken ve bunlardan ötürü devasa göç dalgalarına sebep olurken; göçler -yani göçü engelleme ve tersine döndürme, özellikle de Avrupa-dışı ülkelerden (Donald Trump'ın "bok çuvalı ülkeler" dediklerinden gelen göçler)- zehirli ve vahşi beyaz üstünlenmecici aksiyonların önemli bir yoğunlaşma noktası ve hedefi haline gelmiştir.

Bütün bunlar, Buckley ve Falwell'ın politik nesillerinin günümüzde neden sadece bu sistemi korumakla yetinmeyip, bu sistemi ve başından beri bu ülkeyi karakterize eden "geleneksel" baskıcı ilişkilerin her türlüünü acımasızca daha da ileriye götürmek istediklerini açıklar. Ve George Floyd'un polis tarafından katledilmesinin ateşlediği devasa ayaklanmalara, güçlü bir biçimde anlamsız "konuşma" ve ırk eşitliği için kibar taleplerin sınırlarının ötesine geçerek ve bu ülkenin tarihi ve bu toplumun doğası hakkında büyük soruları keskince sorarak baskıcı "yerleşik düzeni" sarstıkları için Trump/Pence rejimi ve faşist "temeli" tarafından delice ve vahşice karşı çıkılmıştır ve bu ülkenin derin çatlaklarından sızmaya başlamasına -dizginlerinden boşanan ırkçıların kudurmuş çılgınlıklarla protestolara, siyahi halka ve karşılaştıkları diğer beyaz olmayan insanlara rastgele saldırımları da dahil- sebep olmuştur.

Direkt Bağlantı: Beyaz Üstünlenmeciliği, Erkek Üstünlenmeciliği, Amerikan Üstünlenmeciliği

Beyaz üstünlenmeciliği tıpkı bu ülkede sistemin temeline işlenmiş olduğu gibi, aynı şekilde erkek üstünlenmeciliği de kapitalist-emperyalist sisteminin ve diğer tüm sömürücü sistemlerin, her çağda ve dünyanın her yerinde temel bir parçası olmuştur. [7](#) Ve beyaz üstünlenmeciliği her zaman aleni ve agresifken ve böyle olmaya da devam ederken, bu ülkede sağcı güçlerin ideolojisinin ve programının temel bir parçası da **kadınların aşağılanmasıdaki ısrar** olmuştur. ABD gibi ülkelerde ve Üçüncü Dünya ülkelerinde de (Latin Amerika, Afrika, Ortadoğu ve Asya), kadının baskı altına alınmasının farklı biçimleri olmakla beraber bu ülkedeki ve diğer

lkelerdeki kapitalist-emperyalist sistemin birbirleriyle benzeri güçleri ve varlıklarının en büyük kaynağı özellikle de nc Dünya lkelerinde kadınların aşırı şekilde smrsdr.

Bütün bunlar yüzyıllar süresince dünyanın farklı yerlerinde farklı şekillerde geliştirilmiş erkek üstünlenmeciliği ilişkilerinin korunması ve dikte edilmesini gerektirir. Ve burada da din -ve kktendincilerde daha yoğun biçimde- önemli bir rol oynar. Gerçek şu ki, metinler ve yazıtlarda tanrı kavramı, temel "monoteist" (tek-tanrılı) dinlerde -Yahudilik, Hristiyanlık ve Müslümanlık- ataerkil ve erkek stnlenmecidir ("tanrıdan" erkek şeklinde, ataerkil terimlerle bahsedilir: "Tanrı Babamız" vb.). Burada tanımlanan ve ısrarcı olunan ilişkiler kadınların daha alçak görüldüğü ataerkil – erkek stnlenmeci ilişkilerdir. Bu yazıtlar, ataerkil – erkek stnlenmeci toplumlarda yaşayan insanlar tarafından yazılmıştır ve yazıtlar bunu yansıtmaktadır. [8](#)

Bu yüzden Hristiyan köktendinci faşistler açısından, kadına boyun eğdirilmesi (kocalarına ve genel olarak erkeklere karşı boyun eğdirilmesi) dinin bir parçasıdır. Kürtaj hakkına fanatike karşıdırlar (Bir avuç kadının kürtaj karşıtı Hristiyan faşist girişimi ve genel olarak kadının sistematik değersizleştirilmesi ve ezilmesini içeren programı desteklemesi gerçeği yeni bir fenomen değildir. Baskıcı ilişkilerin mağdurları ve hedefleri arasında, bu ilişkilere ve bunlarda vücut bulan "geleneklere" kendini alıştıran -ve bunu dikte edenler arasında yer alan- kişiler hep olmuştur, çünkü bu ilişkilerin onları ittiği alçak pozisyonu kabul etmenin yanı sıra gerçekten bu "gelenekleri" ihlal etmenin kaos ve yıkım getireceğine inanacak şekilde sindirilmiş ve buna şartlandırılmışlardır) Hristiyan faşist fanatiklerin kürtaj karşıtlığı, gerçekte kürtajın "bebek öldürme ile" eşit olduğu şeklindeki düzmece düşünceyle ilgili değildir (krtajların çok büyük kısmı hamileliğin erken dönemlerinde, fetüsün küçük ve son derece gelişmemiş olduğu bir zamanda yapılır -ve hamilelik sürecinin tamamında, fetüs kadının vücuduna ve vücut

aktivitelerine bağımlı ve tamamen entegredir: yani fetüs henüz gerçekten bağımsız bir insan değildir). Gebelik önleyici doğum kontrolüne de aynı fanatizmle karşı çıkmaları gerçeği, kürtaja karşıtlıklarının “bebek öldürme” ile ilgili olmadığını (başka şeylerin yanı sıra) gösterir.

Karşı çıkılan gerçek mesele, kürtaj ve doğum kontrolünün kadınlara belirli bir bağımsızlık kazandırmaya yardımcı olmasıdır. Kadınların çocuk sahibi olup olmama ya da olma zamanına kendilerinin karar vermesi şeklindeki özgürlüğe karşıdırlar. Ve evet, kadınları kendi istekleri ve kendi özgür iradeleri temelinde, hamile kalma korkusu olmadan kendi seçtikleri cinsel ilişkileri yaşama konusundaki özgürlüklerine karşıdırlar. Bu görece bağımsızlık ve özgürlük durumu, Hristiyan faşistleri arasında çılgınlığa yol açar. Çünkü kadının rolünü ataerkil – erkek tarafından domine edilen ailelerde kocanın “yardımcısı” olarak görürler. Kadınların bağımsız ve özgür olması, kocalar için çocuk doğurucuları olmaya ve kadını genel olarak toplumda boyun eğdirilmiş ve bastırılmış pozisyona indirgeme isteklerine doğrudan ters düşer.

Özellikle Eski Ahit’te bunun için oldukça güçlü bir temel bulunur (İncil’in Yeni Ahit’inin de erkek üstünlenmeciliğini “meşrulaştırıcı” kısımları bu noktada düşünülebilir – örneğin köleliği destekleyen kısımlar böyledir) Kadına boyun eğdirilmesi ve baskı uygulanması konusunda da aynı durum mevcuttur. Ve bu yüzden, İsa’nın coşkulu yakarmalarına rağmen, Eski Ahit (ve Kevin Phillips’in yerinde sözlerini kullanmak gerekirse, Eski Ahit’in “savaş tanrısı”) Hristiyan faşistlerinin gerici fanatizminin temel aldığı kaynaktır.

Bu amaç doğrultusunda, LGBTQ bireyler tarafından verilen mücadelenin içeriği sadece ataerkil toplumu yıkmaya indirgenemeyecek olsa da, ataerkilliğin ve erkek üstünlenmeciliğinin dayatılması LGBTQ haklarına karşı Hristiyan faşistlerin söylemleri içerisinde önemli yer tutmaktadır: sadece iki, tamamen farklı ve ayrılmış cinsiyet

olduğu konusundaki, düzgün olan “tanrının istediği” erkek ve kadın kavramları şeklindeki, ve dominant bir erkek ve boyun eğmiş bir kadınla sınırlanmış cinsel ilişkilerdeki ısrar (Hristiyan faşist mantrada söylendiği gibi: “Tanrı Adem ve Havva’yı yarattı, Adem ve Hamza’yı değil”) [*](#).

Köktendinciliğın olduğu yerde, sadece ataerkilliğın ve misojininin (kadına karşı nefret) şiddetle dayatılmasını değil, agresif vatanseverliği de bulacaksınız -ve dikkat edin, İngilizce’de vatanseverlik yani “patriotism” ve ataerkillik (patriarka) yani “patriarchy” sözcüklerinin ikisi de “patri” yani baba anlamına gelen aynı kökten türer; father(land) yani babaya(father) / vatana (fatherland) bağlılık ve otoriteye boyun eğme yemini.[**](#) Ve gördüğümüz üzere, beyaz üstünlenmeciliği ve ırkçılığı da burada bulacaksınız.

Bu Hristiyan köktendinci yobazların (ve onlarla ittifak halindeki faşistlerin) zihinlerini kaplayan zehirli kaos içinde “bir delilikten hemen sonra bir başkası gelmektedir”: Önce eşitlik isteyen ve adaletsizliğin sona ermesini talep eden Siyahi halk... şimdi de bütün beyaz olmayanlar ırkçılıktan şikayet ediyor... şimdi de “yasadışı yabancılar” sınırlara akın ediyor... şimdi de kadınlar bağımsız ve eşitlikte ısrar ediyor...şimdi de queer insanlar yani evlenmek isteyen, çocuk yetiştirmek isteyen, istedikleri tuvaletleri kullanmak isteyen “yaratıklar” ve “sapıklar” ortaya çıktı...şimdi de Konfederasyon heykellerini yıkıyorlar...şimdi de Milli Marş’ın peşindeler ve Amerikan bayrağını yakıyorlar... ve kim bilir daha neler olacak?! – “bizim ve kutsal gördüğümüz her şey için geliyorlar!”

Bütün bunları faşist fanatiklerin düşünme -ya da düşünmeme-yöntemini birbirine bağlayan, sadece bilimsel yöntemden ve eleştirel rasyonel düşünmeden uzaklaşmak değildir; bilimsel yöntemi ve rasyonel düşünmeyi agresif biçimde reddederler, yerine kaçık komplo teorilerine ve kendi önyargı ve paranoyalarını desteklemeye hizmet eden kaçık kavramlara sarılırlar.

Bütün bunlarda Trump/Pence rejiminin ve faşist destekçilerinin erkek üstünlenmeciliği ve “LGBT bireylere ve kadınlara karşı açık nefretleri, bilimi ve bilimsel yöntemi kararlı biçimde reddetmeleri, yavan ‘Önce Amerika Gelir’ şovenizmi ve ‘batı medeniyetinin üstünlüğü’ ilanları, savaş çığırtkanlığı yaparak ülkeleri yok etmek için nükleer silah kullanma konusundaki arzulu ifadeleri ve açık tehditleri de dahil askeri gücü ellerinde tutmaları” arasındaki “direkt bağı” görebiliyoruz.

Önceden alıntılanan Hubert Locke beyanının da vurguladığı üzere, bütün bunlar birbirine bağlıdır. Ve faşistlere göre, özellikle de Hristiyan köktendinci faşistlere göre, bütün “kötülük” “Tanrıyı okullardan çıkardılar” gerçeğinde yoğunlaşmıştır (1960’ların başlarında Yüksek Mahkeme kararıyla din ve devlet ayrımı temelinden yola çıkarak okul-destekli toplu duanın yasaklanmıştır).

Bütün bunlar Trump/Pence rejiminin programında, Amerika’nın iddia edilen “yüceliğini” geri getirme (ve elde tutma) ifadelerinde vücut bulur. Bütün bunlar sadece bu ülkenin insanları üzerinde değil, bütün dünya ve insanlık üzerinde dayatmaya kararlı oldukları son derece gerçek dehşetlerdir.

Baskı Zincirlerini, Bunlardan Sadece Bir Tanesine Başkaldırarak Kıramazsınız – Zincirlerin Hepsini Kırma Zorundasınız!

Başladığım yere geri dönüyorum ve şunu söylüyorum: Jerry Falwell (Jr.) ve Liberty Üniversitesi, özgürlüğün ve üniversite eğitiminin barındırması gereken özelliklerin hepsinin karşısında durur. Liberty Üniversitesi’nin kurucusu Jerry Falwell (Sr.), bilimsel evrim teorisinin (ayrıca genel anlamda bilimsel yöntemin) şiddetli bir karşıtıydı. Dünyada yaşayan her varlığın, insanlar da dair olmak üzere, milyarlarca sene süren çoktan kanıtlanmış ve varlığına dair sürekli yeni kanıtlar keşfedilen bir evrim süreci sonucunda var olduğu olgusuna karşı çıkan Falwell, dünyadaki her şeyin, Tanrının tek seferde yaratmasıyla varlığa kavuştuğu konusunda

ısrar etmiştir. Bu bilim düşmanı tehlikeli deliliği ile ve buna ek olarak, iklim değişikliğine inanmayanların arasında yer almaktadır ve özellikle de bu sürecin insanların aldığı kararlarla bağlantılı olarak değişiklik gösterdiğine inanmamaktadır. Başında Falwell'lerin olduğu ve böylesi bir bakış açısından oluşan bilim karşıtı doktrinleştirmenin bulunduğu bir kurumun bir üniversite sayılabilmesi akıl almaz bir şeydir. Ama bundan da öte, bütün bu olanları meşru kılan; sadece narsist sosyopat manyak Trump tarafından değil, yüksek mevkiye sahip Mike Pence, William Barr, Mike Pompeo, Ben Carson, Betsy DeVos gibi zıvanadan çıkmış Hristiyan köktendinci faşist lejyonlar tarafından yönetilen faşist bir rejimi var eden bu ülkedeki *sistemin bütününe iflas ettiğinin* bir kanıtıdır.

Eğitimde bilim düşmanı bir oryantasyon ve yaklaşıma, böylesi bir anlayışa karşı olunmalıdır. Ve *Kuzey Amerika'da Yeni Sosyalist Cumhuriyet için Anayasa* olabildiğince farklı ve çok daha iyi bir toplumu öngörür ve bunun nasıl yapılabileceğinin elle tutulabilir bir taslağını barındırır.

Kuzey Amerika'da Yeni Sosyalist Cumhuriyet için Anayasa'daki eğitim sistemi, hakikati, nereye varırsa varsın hakikati koalamak için insanları ikna ve teşvik eder ve bunu eleştirel düşünmenin ve bilimsel merak ruhuyla yapar. Bu, sürekli olarak dünya hakkında öğrenmek ve bunu insanlığın temel çıkarlarını göz önünde bulundurarak değiştirmeye katkıda bulunmak için yapılır. [9](#)

Jerry Falwell Jr.'in ırkçılığının teşhirine, Liberty Üniversitesi öğrenci ve mezunlarının (ve diğer pek çok kişinin) öfke ve protestoyla karşılık vermesi çok olumlu bir şeydir. Fakat bu öfke sınırlıdır ve bu ırkçılığın Liberty Üniversitesi'nin pozitif "değerlerine" (ve temelini oluşturan Hristiyan köktenciliğine) uymadığı fikrinden yola çıkarak ilerlenirse -ki bu değerler gerçekte oldukça negatiftir ve bu fikirden yola çıkarak hareket etmek çok hatalı bir eğilime yol açar- bu, öfkenin dinmesine yol açmakla kalmaz, Falwell ve

onun çok yakın olduğu ve desteklediği Trump/Pence rejiminin gerici ve faşist perspektifini ve amaçlarını da güçlendirmiş olur.

Konfederasyon ile günümüzün faşistlerinin; güçlendirmek ve acımasızca uygulamak istedikleri her tür baskıyla doğrudan bir bağı, bunlarla doğrudan bir ilişkisi vardır. Ataerkillik, erkek üstünlüğü ve beyaz üstünlüğüyle bağı bulunan her tür baskı ilişkisinden kurtulmadan ırkçılıktan da kurtulamazsınız. Ve bütün bunlardan, bu faşistlerin en ekstrem boyutlara taşımak istediği, insanların ve çevrenin üzerinde kurdukları baskı ilişkileri, sömürü ve yağmalamanın sorumlusu olan kapitalist-emperyalist sistemden gerçek bir devrim yapmadan kurtulamazsınız. [10](#)

Referanslar:

[1](#) *TRUMP/PENCE REJİMİ GİTMELİ! İnsanlık Adına Faşist Bir Amerika'yı Kabul Etmeyi Reddediyoruz. Daha İyi Bir Dünya Mümkün.* Bob Avakian'ın bu konuşma videosu 2017 Ekim ayında yayınlanmıştır ve revcom.us web sitesinde mevcuttur.

[2](#) *"Reflections on Pacific School of Religion's Response to the Religious Right,"* – Dr. Hubert Locke. Ayrıca revcom.us web sitesinde de mevcuttur.

[3](#) Bob Avakian, *Tüm Tanrılardan Kurtulun!*, ss. 141-42. Kevin Phillips'in burada aktarılan alıntıları için bkz; Kevin Phillips, *American Theocracy: The Peril and Politics of Radical Religion, Oil, and Borrowed Money in the 21st Century*, Viking Press, 2006.

Phillips'in, Cumhuriyetçi Parti'nin "güney stratejisini" ni formüle etmekten sorumlu ana insanlardan biri olduğu gerçeğinde kesin bir ironi var. Phillips'in burada eleştirel olarak tanımladığı görünüşe göre Phillips daha sonra bu "güney stratejisinin" yol açtığı yerlerden en azından pişmanlık duymaya başladı ve bu kitabı bu konuda önemli bir açıklama ve analiz içeriyor.

[4](#) Katherine Stewart, *The Good News Club, The Christian Right's Stealth Assault on America's Children*, PublicAffairs, 2012.

5 *TRUMP/PENCE REJİMİ GİTMELİ! İnsanlık Adına Faşist Bir Amerika'yı Kabul Etmeyi Reddediyoruz. Daha İyi Bir Dünya Mümkün.*

6 Bknz: “İğrenç Bir Barbarlık Arsız Bir Riyakarlık” – Bob Avakian. Douglass'ın açıklamasına vurgu eklenmiştir. Kaynak için:

<http://yenikomunizm.com/igrenc-barbarlik-arsiz-bir-riyakarlik/>

7 Pek çok çalışmada ve belirgin olarak da “[Break ALL The Chains! Bob Avakian on the Emancipation of Women and the Communist Revolution](#)” (revcom.us içinde mevcuttur) çalışmasında, Bob Avakian, ezen ve ezilenlere ayrılmış toplumlarda, kadınların ezilmesinin tarihsel ve maddi kökenlerini, kadınların bu eziyetten kurtulmasına giden yolu ve bunların hepsinin kurtuluşu nihai hedefi ile komünist devrim ile önemli ilişkisini analiz eder.

8 “Dinin Olmadığı Bir Ahlak Gerçek Kurtuluştur” – Bob Avakian. Kaynak için bkz:

<http://yenikomunizm.com/dinin-olmadigi-bir-ahlak-gercek-kurtulustur/>

*ç.n. (Hristiyan faşist mantrasında şu şekilde belirtilir: “*God created Adam and Eve, not Adam and Steve*”)

**ç.n. Orjinali: – ve bu iki kelimenin aynı köke sahip olduğunu ve babanın (toprağın)

9 *Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa* – Bob Avakian tarafından yazılmıştır. Yenikomunizm.com web sitesinde e-book formatında yer almaktadır:

<http://yenikomunizm.com/kuzey-amerikada-yeni-sosyalist-cumhuriyet-icin-anayasa-tasar-i-onerisi/>

10 “Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz” konuşması içinde Bob Avakian önemli meselelere değinir – gerçek bir devrimin gerçekte neleri içerdiğini, bu devrimin gerekliliğini ve temelini, bu devrimin nasıl gerçekleştirilebileceğini, kapitalizm-emperyalizm sisteminin güçlü sömürücü ve baskıcı güçlerine karşı bu devrimin hedeflerini somutlaştırır. Video ve konuşma metni revcom.us sitesinde mevcuttur.

Barack Obama & “Linç Kültürü”

Editörün Notu: Bob Avakian'ın aşağıdaki açıklaması 6 Temmuz 2020 tarihinde revcom.us sitesinde yayınlanmıştır.

Kaynak için bkz:

https://revcom.us/a/655/bob-avakian_barack-obama-and-cancel-culture-en.html

Bütün bu *baskıcı sistemin gönderilmesi için gerekli olan gerçek bir devrim için çalışmak yerine*, bugünlerde belirli kişiler açısından oldukça yaygın olan bireyleri “linç etme” durumu gündemde. Burada ortaya konulması gereken soru şudur; eğer bu kanser edici “linç kültürünün” sapkın mantığı bir kişiye uygulansaydı: Bu kişi Barack Obama olurdu -kendisi bu canavarca sistemin baş yöneticisi ve “başkomutanıydı”- bununla birlikte *insanlığa karşı korkunç savaşlar ve savaş suçları işlemesinden ötürü suçludur*, **peki Obama'yı destekleyen bütün bu insanlar “linç” mi edilmeli?!**

4 Temmuz Üzerine Gerekli ve Uygun Bir Yorum

Editörün Notu: Bob Avakian'ın 4 Temmuz üzerine aşağıdaki açıklaması revcom.us web sitesinde 03.07.2020 tarihinde yayınlanmıştır.

Kaynak

için

bkz:

<https://revcom.us/a/654/bob-avakian-a-necessary-and-fitting-commentary-on-july-4th-en.html>

*Kölelik (ve yerli halklara karşı soykırım) üzerine kurulan herhangi bir ülkenin; kurulduktan sonra yaklaşık 100 yıl boyunca köleliği (yerli halklardan ve Meksika'dan çalınan topraklarla) koruyan ve genişleten bir ülkenin; İç Savaş'tan sonraki 100 yıl boyunca **ülke çapında linç kartpostalları satışı da dahil olmak üzere, kitlesel kutlamalarla binlerce Siyahiyi linç eden bir ülkenin; ve halen Konfederasyon ve beyazların üstünlüğüne dair binlerce anıt bulunduran bir ülkenin; ve bugün toplumun her alanında ırkçı baskıyı ve polis terörünü devam ettiren bir ülkenin, böyle bir ülkenin, kendini, tarihini ve mirasını olumlu şekilde kutlamaya kesinlikle hiçbir hakkı yoktur!***

Güzel Bir Ayaklanma, Doğru ve Yanlış, Metot ve Prensipler Üzerine

Polisin George Floyd'u katletmesiyle birlikte kurumsallaşmış ırkçılık, polis vahşeti ve cinayetlerine karşı harekete geçen takdir edilesi ayaklanma, "yerleşik düzeni" ve köklü "kültürel mirası" dalga dalga gelen farklı tür protesto ve isyanlarla güçlü bir şekilde zorlamaktadır. Buna cevap olarak bu ülkenin kuruluşundan bu yana sistemin içerisine inşa edilen beyaz üstünlenmeciliğini korumaya ve bunu daha da korkunç biçimlerde sürdürmeye kararlı olanlar, bir yandan beyaz üstüncülüğü diye birşeyin var olmadığını iddia etmeye kadar işi götürüp, öte yandan da onu kuvvetli bir şekilde savunmakta ve beyaz üstüncülüğünün kendilerine karşı ortaya çıkan ayaklanmanın tali yandaki negatif eğilimlerinin üzerine yoğunlaşarak, bu

eğilimleri de şişirmeye çalışmaktadırlar.

Bu gerici koronun son versiyonu (Bu deli zırvaları Beyaz Saray'daki baş ırkçının ağzından ve faşist Fox "Haber" kanalı tarafından tekrar tekrar söylenmektedir) *gerçekten beyaz üstüncülüğünün savunulmasını* içermiştir -ve evet, en azından objektif bakarsak, *köleliğin* de- özellikle de *Konfederasyon* askerleri ve liderlerini onurlandıran heykellerin yıkılmasına karşı verilen nutuklar şeklinde! *Bu köleliği korumak için savaşılanları onurlandıran heykellerin tamamen beyaz üstüncülüğü anıtları olduklarının* vurgulanması bile gerekli olmuşsa durum artık mantıki tartışma dünyasının ötesine geçmiştir ve onların yıkılmasına karşı atıp tutmalar, Beyaz Saray ve beyaz insanlar (ve birkaç siyahi dalkavuk) tarafından bu ülkenin "şanlı tarihi ve mirasının" bir parçası olarak bu heykellerin savunulması, süregelen beyaz üstüncülüğünün zehirli varlığının en açık örnekleridir!

Kritik Metot ve Prensipler

Beyaz üstüncülüğünün "agresif" askerleri tarafından her taraftan gelen saldırıların hepsiyle veya bir kişinin ya da bir şeyin bu haklı ayaklanmayla bağlantılı olarak saldırıların hedefi olduğu her durumla ilgili konuşmaya çalışmaktansa bütün bunlarla ilgili doğruyu yanlıştan ayırmayı sağlayacak temel metot ve prensiplerle ilgili konuşmak daha önemli ve yardımcıdır. Bilimsel *materyalist* (gerçek ve kanıt bazında) metot ve yaklaşımdan yola çıkan temel bir anlayış, bütün gerçekliğin -her şey ve her insan- *çelişkilerden* oluştuğunun *diyalektik* yoluyla teşhisidir. Kuvvetli biçimde tek taraflı olan şeyler bile karşıtının özelliklerinin bir kısmını içinde taşır. Yani bu çok güçlü biçimde pozitif, takdire şayan ayaklanmanın içinde bile onunla ilişkisi olan negatif özelliklerin bulunması şaşırtıcı değildir. Ve şeyler "statik değildir", sürekli hareket ve gelişim sürecindedir, yani bir şeyin karakteri değişebilir.

Herhangi bir fenomende (bir sistem, hareket ya da insan) genel

olarak ve herhangi bir zamanda, o fenomenin esasını tanımlayan *ana şeyin* (başlıca *olan özelliğin*) ne olduğunu tanımlamak kritik önem taşır. Örneğin hem Nat Turner hem de John Brown, köleliğe karşı kahramanca (sonunda kaybetse de) ayaklanmaları yöneten kişiler, son derece dindarlardı – ve onları bir tür dinci fanatik olarak görmek yanlış olmazdı. Fakat onların dini fanatizmleri o dönemin ana (en iğrenç) sömürü ve baskı yöntemine -kölelik- karşı savaşın hizmetindeydiler. Nat Turner ve John Brown’u, bütün baskıyı yok etme mücadelesini yönetmek için dinin zihinsel prangalarından kurtulmanın ve istikrarlı bir bilimsel yöntem ve yaklaşımı temel almanın gerekliliğini anlamadıkları için kınayamayız -tıpkı bugün halk kitlelerini korkunç acılara mahkum eden esas baskı ve sömürü sistemi *kapitalizm-emperyalizme* karşı savaşmadıkları için onları kınayamayacağımız gibi, çünkü onların zamanında en temel soru (henüz) kapitalist-emperyalist sistemin yenilmesi ve bütün baskı ve sömürü ilişkilerinin sonlandırılması değil, göz göre göre yapılan *köleliğin* yenilmesiydi. Yüzleşilen ana çelişki *buydu*. Ve onların köleliğe karşı ayaklanırken yaptıklarının ana özelliği, karşı konulmaz biçimde *pozitif*ti, kesinlikle bazı ikincil eksiklikler içerse bile (Nat Turner tarafından önderlik edilen ayaklanmada köle sahibi ailelerin yetişkinlerinin yanında çocuklarının da öldürülmesi de buna dahildir).

Bir şeyin (ya da birinin) temel ve tanımlayıcı karakterini anlayabilmek ve doğruyu yanlıştan, pozitif negatiften ayırt edebilmek için bu aynı temel (*diyalektik materyalist*) yöntem ve yaklaşımı her fenomene uygulamak zaruridir.

Aşırı, Negatif Eğilimler ve Kanser Edici “Yok Sayma Kültürü”

Adaletsizliği ve baskıyı hedef alan herhangi bir haklı kitle hareketinde, başlıca pozitif olan özelliklerin yanında bu hareketlere bağlı bazı negatif özellikler de olacaktır. Bu negatif trendlerle ilgili, tekrardan önemli ayrıştırmalar yapmak zorunludur. Önem arz eden herhangi bir sosyal harekette, bazı “aşırılıklar” hep olacaktır, bunlar genel

olarak doğru noktadan gelen ancak haklı nefret ve özverileri bu mücadelelerin prensiplerinin ve hedeflerinin ve bu mücadeleleri pozitif yönde geliştirmeye yardımcı olacak hamlelerin dışına taşarak bu mücadelelere karşıt gelecek hareketlere sebep olabilecek kişilerdir. Hareketi güçsüzleştirmeyip onu geliştirecek şekilde bu çelişkileri ele almak için öncelikle gücü elinde tutanların ve onların yordakçılarının “meşru” (ve “meşru olmayan”) protesto ve ayaklanma tanımlarına düşmeye izin vermeden bir şeyin gerçekten istenmeyen bir aşırılık olup olmadığına karar vermek zorunludur. Ve gerçekten zararlı aşırılıklarla bile, yıllarca veya on yıllarca aşağılayıcı baskıya dayanmaya zorlanmanın biriktirdiği öfke ve bıkkınlığın sonunda açık bir ayaklanmaya dönüştüğü bir durumda bu aşırılıkların dürüst insanlar tarafından bile yapılacağına akılda tutulması ancak bunun yanında aşırılıkların azaltılmasının ve onlarla mücadele edilmesinin gerekliliğinin anlaşılması gereklidir. Bu, aşırılıklara karşı mücadelenin bu hataları yapan kişilerin ya da tüm mücadelenin üzerine “soğuk su dökmeden” (içlerindeki ateşi söndürmeden) yapılmasını gerektirir.

Bunun yanında başka tür negatif eğilimler de vardır, bunlarda durumların *prensip ve tanımlayıcı özellikleri* (en azından objektif ve bazen bilinçli de olarak) hareketin prensibi ve hedefi olması gereken şeylerle açıkça zıtlasmaktadır. Politik fırsatçılar vardır – örneğin, olabilecek en fazla kişiyi içererek, ortak hedefler etrafında insanları birleştirerek mücadeleyi olabileceği en güçlü seviyeye getirmeye çalışmaktansa mücadelenin “sahipliği” ile daha çok ilgilenenler. Yönetici sınıfın, sistematik olarak mücadeleyi anlamsız kılacak kanallara doğru ilerletmeye çalışan ve hatta onu aslında adaletsizlik ve baskıyı destekleyici bir şeye dönüştürecek temsilcileri ve ajanları vardır.

Bunların tümünün yanında bir de tüm bu “yok sayma kültürü” var. Özellikle de son derece yaygın olarak bir insanın hayatının tüm tarihini inceleyip o insanı yok etmek için

sarılacak tek bir negatif şey aramayı amaçlayan, son derece kanser edici ve sadece bu şekilde hedeflenen bireylere değil kritik toplumsal amaç ve mücadelelere de ciddi derecede zarar veren hareket.

Açıkça, bu yaklaşım bir insanın hayatındaki genel “çizgisine” ve bunun prensip ve tanımlayıcı özelliğine bakılması şeklindeki doğru yöntem tamamen karşıt şekilde ilerlemektedir. Bu doğru yaklaşımda başarısız olmak -ve aksine bu basit ve bile bile acımasız “bir hata ve dışardasın” şeklindeki “yok sayma” anlayışı ve yaklaşımına düşmek- her tür berbat karara ve harekete yol açabilir.

Örneğin, eski köle ve köleliğin kaldırılmasının kararlı taraftarı Frederick Douglass ABD İç Savaşı’ndan hemen sonraki dönemde kadınların oy hakkı kazanmasını destekleyemedi (ya da desteklemeyi reddetti) ve siyahi erkeklerin oy hakkı kazanmasına konsantre olunması gerektiği konusunda ısrar etti. Frederick Douglass “yok mu sayılmalı”?!

Ya da Lakota savaşçısı Deli At (Crazy Horse) ABD ordusuna karşı kahramanca mücadele ettiği pek çok yıldan sonra hayatının sonunda, yenilmiş ve esir olarak tutulduğu zaman, görünüşe göre diğer yerli halkların bastırılmasında bu orduyla iş birliği yaptığı ve birlikte çalıştığı için “yok mu sayılmalı?” (ve South Dakota’da onuruna yapılan anıt terk/abondone ya da yok mu edilmeli)?!

Deli At ve Frederick Douglass’ın genel olarak hayatlarında ve oynadıkları rollerde başlıca (ve tali olan) nelerdir?

Pek çok başka örnek verilebilir. Ancak bu örneklerin keskince gösterdiği şey, tekrardan bilimsel diyalektik materyalist yöntem ve yaklaşımı her fenomene uygulamanın -önüne atılan her çeşit farklı engeli, nihai hedef olan baskı ve sömürüyü sadece tek bir biçimiyle değil, her şekliyle, her yerde yenmeyi ve bunu kökünden söküp atmayı başarmak için adaletsizlik ve baskıya karşı mücadele de dahil- kritik derecede önemli

olduğudur.

*Yazının

orijinali

için:

<https://revcom.us/a/654/bob-avakian-on-a-beautiful-uprising-right-and-wrong-methods-and-principles-en.html>

Çirkin Kelimeler ve İfadeler Üzerine

Editörün Notu: Bob Avakian'ın aşağıdaki açıklaması 24.06.2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır.

Kaynak için bkz: <https://revcom.us/a/653/bob-avakian-on-ugly-words-phrases-en.html>

Daha adil bir dünyaya susamış olan birinin kesinlikle yanlış bir şekilde söylememesi gereken kelimeler ve ifadeler var. Bunlar şu şekildedir: **polislere “memurlar” ve Trump’a “başkan” demek.** Polislere “memur” şeklinde değil, “katil, ırkçı pislikler” olarak hitap edilmelidir, çünkü onlar tam olarak budur. Trump’a “başkan” olarak değil, “Beyaz Saray’daki ırkçı, pislik-sever faşist” olarak hitap edilmelidir, çünkü o tam olarak budur. Bir sonraki sefer ana akım televizyon kanallarını izlerken, polisleri her “memur” dendiğinde ve Trump’a da her “başkan” dendiğinde ağzınızla bir *bip* sesi çıkarın. Bunu da kaç kere yaptığınıza dikkat etmeye çalışın. Ana akım medya, asla saygı duyulmaması ve meşrulaştırılmaması gerekenlere saygı göstermek ve meşruiyet kazandırmak için bunları yapar: Acımasız baskıcılara ve baskının kurumlarına meşruluk kazandırmak için! Medya neden bunu yapar? Çünkü *onlar*

da aynı baskıcı sistemin bir kolu ve uzantısıdır: Kapitalizm-emperyalizmin sistemi. “Başkanın” ve “memurların” sürdürdüğü ve dayattığı bir sistemdir; ve bu ana akım medyadaki insanlar Trump’ı ne kadar beğenmeseler de, o, halen onların sisteminin “başkanıdır” ve polisler de bu sistemin baskıcı ve öldürücü “kanun ve düzeninin” temsilcileridir.

Tulsa’daki Irkçı Çeteler

Editörün Notu: Bob Avakian’ın aşağıdaki açıklaması 24.06.2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır.

Kaynak için bkz: <https://revcom.us/a/653/bob-avakian-on-tulsa-racist-mobs-en.html>

Faşist Trump’ın, Tulsa’daki 19. Özgürlük Günü (Juneteenth) [\[1\]](#) mitingine katılan, birbirleriyle dip dibe duran (çoğunun maskesi dahi yoktu) insanları izlediğimde, şu hakikat bir kez daha gündeme gelmiş oldu:

Bu Trump destekçileri, 1921 yılında Tulsa’da Siyahi halktan yüzlerce insanı öldüren, bütün bir Siyahi yerleşimini, bütün evleri, okulları, kiliseleri ve iş yerleriyle birlikte yakan insanlarla aynı tip insanlardır ve bunlar bu vahşeti yapan insanların politik ve ideolojik neslinin direkt bir uzantısıdır.

[\[1\]](#) ABD’de köleleştirilmiş olanların kurtuluşunu kutlayan bir anma günüdür. Özgürlük Günü, Jübile Günü, Kurtuluş Günü olarak da adlandırılır.

Kayleigh McEnany: Trump'ın “Yaşayan Ölü” Yalancısı

Editörün Notu: Bob Avakian'ın aşağıdaki açıklaması 24.06.2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır.

Kaynak için bkz:

https://revcom.us/a/653/bob-avakian_kayleigh-mcenany-living-dead-liar-for-trump-en.html

Bu sistemin ana akım medyası (CNN, MSNBC, vs.) Kayleigh McEnany'in Trump Beyaz Saray'ındaki “Basın Sekreteri” rolünde kendi olanaklarıyla nasıl yalan söylediğinden sıkça bahseder. Buna kimse şaşırmamalıdır: Eğer yalanın elebaşını temsil edeceksen, sürekli ve sistematik bir şekilde yalan söylemek zorundasın. Ama CNN ve türevleri devamlı gerçeklerin öneminden bahsetmelerine rağmen, bu ana akım medyanın size söylemeyeceği bir şey var: Kayleigh McEnany köktendinci fanatiktir (bu rejimin “yaşayan ölü” lejyonlarının bir parçasıdır), o yüzden zaten gerçeklikten alabildiğine uzaktır. Bu gerçeği ana akım medyadan neden duyamayacağınızı kendinize bir sorun.

1968'den 2020'ye Yalanlar Bugün de Devam Ediyor ve

Onlara Karşı Acil Olarak Mücadele Edilmeli

Editörün Notu: Bob Avakian'ın aşağıdaki makalesi 24 Haziran 2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır.

Kaynak

için

bkz:

<https://revcom.us/a/653/bob-avakian-on-1968-and-2020-lies-then-lies-now-and-the-actual-urgent-challenges-en.html>

Kasım ayı için planlanan seçimler yaklaştıkça, Trump/Pence rejimine karşı öfke dolu olan ve bütün bu haksızlıklardan bıkmış olan, bu rejimin söylediği ve yaptığı her şeyden nefret eden on milyonlarca insan **Demokratlara ve Joe Biden'a oy vermemenin aleni bir suç olacağı** şeklinde bir propaganda bombardımanına maruz kalıyor, üzerine bir de **Biden ve Demokratlara oy vermenin insanların yapabilecekleri en önemli ve hayati siyasi eylem olduğu** söylemiyle karşılaşıyorlar. Bir kez daha güçlü bir şekilde protestolarını sokaklara taşıyan insanlar, protestonun iyi olduğu ancak gerçekten efektif olunmak isteniyorsa bu arzularını sandıklara yönlendirmeleri gerektiği ve bunun özellikle bu sefer doğru olduğu vaazlarıyla karşılaşıyorlar. Bu söylemler genellikle 1960'lı yıllarda yaşamış olan (ya da o dönemden önemli dersler çıkartmış iddiasında olan) insanların ''özlü sözleriyle'' destekleniyor, 1968'in ''trajik deneyimi'' olan seçimlerin bir kere daha yaşanmaması konusunda ısrar ediliyor. Bu ''tekrardan yanlış bir şekilde yazılmış tarih'' anlayışına göre, o dönemde yaşayan ve Vietnam savaşına karşıtlıkları, Siyahi halkın, diğer etnisitelerden halkların, kadınların ve de cinsel yönelimlerine bağlı olarak insanların ezilmelerine karşı çıkan ve radikalleşmiş (pozitif bir şekilde) insanların dönemin

Demokrat Parti adayı Hubert Humphrey'e oy vermeyi reddettikleri için, o sene gerici Richard Nixon adına bu durumun bir geri tepme yarattığı ve bu şekilde seçilmesinden bu insanları sorumlu olduğu şeklinde bir söylem vardır. Bu sözde ''analiz'' sadece yanıltıcıdır, hem de pek çok açıdan...

0 Dönemden Çıkartılması Gereken Gerçek Dersler

Öncelikle, Amerika'nın, Vietnam'daki haksız savaşına ve de bu sistemin her biçimde baskıcı doğasına karşı kitlesel direnişler ve halkın kitlesel olarak radikalleşmeye başlaması, **sayılarının gittikçe artması ve bir momentum kazanmaları 1968 seçimlerinden sonraki yıllarda olmuş bir olgudur.** Bu gerçek, yani toplumun her kesiminden sayıları gittikçe artan, pek çok orta sınıf beyaz genç, Siyahi halk ve diğer ezilen halklar da dahil olmak üzere bu insanlar devrimci duygulardan ve ilhamlardan motive olmuş bir şekilde içerisinde boğuldukları sistemin konvensiyonel ''normlarından'', Burjuva Seçim Saçmalığı da dahil olmak üzere bütün bunlardan ciddi bir kopuş içerisindeydiler. Tabi bu durum Humphrey'e oy vermemenin korkunç bir hata olduğu ve korkunç sonuçlar doğurduğu şeklindeki saçma masalı yayanlar açısından büyük bir ''üzüntüye'' yol açmıştır. (Dönemin devrimci dalgalanmalarının 1970 ortalarından itibaren sürememesinin sebebi Nixon'un 1968'de seçilmesi veya 1972'de tekrar seçilmesi değildir, fakat yönetici sınıfların baskıları, direniş çizgisi izleyenlerin kimilerinin sistemle uzlaşmaya gitmesi gibi pek çok başka faktörden oluşan bir kombinasyon sadece Amerika içerisinde değil, fakat objektif olarak enternasyonal seviyede de süregiden durumu etkilemiştir. Yazdığım pek çok eserde bu konuyu daha önce irdilemiştim. [\[11\]](#))

Humphrey'nin kendisi (ki kendisi Lyndon Johnson'ın başkanlık yaptığı dönemde başkan yardımcısı iken Amerikan'ın, Vietnam'daki savaşını ciddi derecede tırmandırmıştır) sert bir ''soğuk savaş savaşçısıydı'', Vietnam'daki savaşı her seferinde desteklemiş ve sadece seçim zamanı yaklaştığında Vietnamlılar ile masaya oturulması ve pazarlık edilmesi

gerektiğine dair birtakım anlamsız şeyler zırvalamıştır, ki zaten bunun da amacı savaş karşıtı göstericiler içerisindeki bir kısım insanı sandığa ve kendisine çekmekti. Humphrey'nin 1968 yılında ABD başkanı seçilmesinin, Amerika'nın Vietnam'a karşı savaştaki pozisyonunu pozitif bir şekilde değiştireceğine, veya Siyahi halkın uygulanan sistemli baskının herhangi bir şekilde pozitif anlamda değişeceğine, veya Siyahi halkın en sert şekilde bastırılan ayaklanmalarına dair pozitif anlamda değişiklikler olacağına, veya **kapitalist-emperyalist sistemin üstüne kurulu olan herhangi bir baskı biçiminin değişeceğine inanmamız için elimizde kesinlikle hiçbir iyi neden yok.**

Ve daha sonra, Nixon başkanken (''savaş-karşıtı'' rakibi George McGovern'ı 1972'de evire çevire yendiğinde) Amerika nihayetinde Vietnam'dan çekilmişti. Bu tecrübeyi *Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi* adlı kitabımda incelediğimde, o dönem insanların, yani 1964 yılında Vietnam savaşına karşı çıkan insanların, kesinlikle Demokratlara yani Lyndon Johnson'a oy vermeleri gerektiği çünkü rakibi Cumhuriyetçi Barry Goldwater'ın Vietnam savaşını sadece daha da tırmandıracağına yönelik bir söylemle karşı karşıya kaldıklarını analiz etmiştim. Ve daha sonraki seçimi kazanan ve tekrardan başkan olarak seçilen Johnson tam anlamıyla da bunu yaptı. Bu seferde 1972 yılında insanların savaşı bitirmek için McGovern'a oy vermeleri gerektiği söylendi ancak seçilmesinden kısa bir süre sonra Vietnamlılarla ''barış antlaşmasını'' yapan Nixon oldu. Ve burada özetlenmesi gereken kritik ders şu : **''İki durumda da- ne 1964 seçimlerinde ne de 1972 seçimlerinde- ortaya çıkan kesin olaylar seçimlerle gelen olgular değillerdi. Bu durum tam tersiydi.''**

Bunun sebebi ise çok temel bir şeyle ilgilidir:

Seçimler, hükümetin politikalarını ve eylemlerini değiştirmesi şeklindeki kitlelerin arzusunun gerçekleşmesi açısından bir yol sağlamaz; bununla birlikte belirli koşullar altında kitlesel siyasi direniş, özellikle de, hükümetin bu

politikaları gerçekten tıkanmışsa ve diğer şeylerin yanı sıra egemen sınıfın kendi içinde artan bölünmelere yol açtığı daha geniş bir bağlamda gerçekleşirse, bu kitlesel direniş hükümetin politikalarını değiştirmek zorunda kalmasına gerçek bir katkı sağlar. [2]

Şu An Önümüzde Olan Kritik Mücadeleler

Ancak aynı zamanda hem 1960'ların yalancı bir tarihiyle besleniyoruz hem de aynısının bizlere *bu sefer farklı* olduğu söyleniyor. Bu argümanı ortaya atanların bir çoğu Trump ve Pence'in ya faşist olduklarını söylüyorlar ya da faşizme doğru yol aldıkları, bunun başka bir formuna yöneldiklerini söylüyorlar. Evet, bu doğru. Bu faşist bir rejim (ve biz bunu pek çok politik perspektiften insanı bir araya getirerek kitlesel ancak sürdürülebilir ve şiddet içermeyen eylemler yaparak bu rejimi iktidardan göndermek isteyen bir oluşum olan Refuse Fascism'i oluşturduğumuzdan beri söylüyoruz.) Bu rejim insanlık adına büyük bir tehlike, özellikle devamlı olarak ilerlettikleri bu sistemin içerisinde kurulu baskı ve sömürü programları ve insanlar ve de çevreyi daha da ekstrem biçimlerde yağmalamaları ile. Ve şu gerçekten iyi olurdu; eğer insanlar gerçekten bir değişiklik olmasını isteyen insanlar, bu rejim ile geçen neredeyse dört yılın sonunda, yaşanan bütün bu adaletsizliklere rağmen Joe Biden ve Demokratlara oy vermemiz gerektiğini söylemek yerine, Refuse Fascism'e katılma ve davet ettiği kitlesel eylemlere başvurarak bu rejimi göndermek adına bir hareketin parçası olarak, bu hareketi oluştursalar, evet, gerçekten çok iyi olurdu. Şimdi zaman ilerledi, ancak hala bu kitlesel eylemi realiteye dönüştürmek için geç değil. Bu sistemin ''klasik kanallarına'' veya ''normlarına'' yaslanmak bu önemli ve acil problem için bir çözüm değil, özellikle de bu ''normları'' yerle bir etmek isteyen kararlı faşist bir rejim ve bu rejimin fanatik taraftarları ile mücadele etmeniz gerekiyorsa.

''Radikal Bir Değişiklik Geliyor'' yazısında belirttiğim üzere, seçimlerin planlandığı gibi Kasım ayında olacağını

düşünsek dahi (ki herhangi bir saçma bahaneyle veya COVID-19 bahane edilerek ''ertelenmesi'' çok olası) Trump'ın kaybedeceğinin bir kesinliği yok, ve eğer kaybetse dahi bu sonuçları kabul edip etmeyeceği de muğlak. Ancak kesin olan bir şey var, ki bu zaten oluyor ve daha da ağır bir şekilde olmaya devam etme riski var, o da Trump ve Cumhuriyetçiler ve onların faşist tabanları Trump'a karşı oy kullanacak büyük bir çoğunluğa gözdağı vermeye veya oylarını bastırmaya çalışacak. Ve ayrıca, Trump'ın seçimleri kaybetmesi ve ofisten gitmeyi reddetmesi durumunda ise, polis ve ordu içerisinde mevzilenmiş olan kendi destekçilerini, ''İkinci Değişiklik İnsanlarını'' harekete geçireceği ise neredeyse büyük bir kesinlik. [3]

Bütün bu sebeplerden ötürü, bir sonraki başkanlık seçimlerini beklemek ve oy vermeye güvenmek, ve şu anda Trump/Pence rejimine karşı aktif bir şekilde karşı çıkmamak, tehlikeli bir felcin ve potansiyel bir felaketin tertibi olacaktır. Sadece Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi kitabında değil ancak pek çok başka eserde, neden bu sistem altında oy vererek temelden daha iyi değişiklikler yapamayacağımızı ve aslında genel bir fenomen olarak oy vermenin bu canavarca sistemi, kapitalizm-emperyalizmi, yönetici sınıfın politikacıları, hem Demokrat Parti hem de Cumhuriyetçi Parti tarafından temsil edilen bu politikacılar ile bu sistemi daha da güçlendirdiğini ve bunların aslında neyi temsil ettiklerini açıklamıştım. [4] Ancak oy vermek olarak veya aksi bir şekilde, nasıl ifade edilirse edilsin, Trump/Pence rejimine ve temsil ettikleri her şeye karşı olan inanılmaz kitlesel nefret meşrudur ve basit bir şekilde seçim sürecine indirgenmemelidir. Bu nefret aktif bir şekilde mobilize edilerek, rejime karşı sokaklarda, şu an devam ettiği gibi, ancak daha da güçlü bir biçimde kurumsallaşmış beyaz üstünlemeciliği ve polis terörüne karşı güçlü bir şekilde bağ kurularak ve de bu faşist rejimi yerinden etmeyi yönelik bir oryantasyon ile, planlanan Kasım seçimlerinde ne olacağına bakılmaksızın, güçlü bir şekilde bu faşist rejime muhalefet edilerek, bütün bir toplum olarak buna karşı mobilize olarak ve genel olarak bütün baskılara karşı

bir mücadele momentumu inşa etmeye yönelik olarak devam ettirilmelidir.

Ve işte çok temel önemi olan bir hakikat: Pek çok farklı perspektiften insanı, geniş bir çerçevede, bu rejimi iktidardan düşürmeye yönelik örgütlemek bir taraftan kritik iken,

farklı perspektiflerden, gerçekten geniş kitleleri bu rejimin gitmesi gerektiği talebi etrafında mobilize etmek ve birleştirmek hayati önemdedir. Fakat bunu, bu hedefe ulaşmak için gereken sayıda ve kararlılıkta insanla yapmak aynı zamanda, sadece bu rejime değil, bu rejimin gelişmesini sağlayan sistemin derin ve tanımlayıcı çelişkileri halk kitlelerine göstermeden; doğası gereği korkunç ve tamamen gereksiz olan ve acı çektirmeye devam eden bir sisteme son vermenin zorunlu olduğu anlayışı etrafında artan sayıda insanı ileri çıkarmadan bu acılara son vermek mümkün değildir. Devrim için bilinçli ve aktif olarak çalışmaya başlayacak insan sayısı arttıkça, bu devrimci kuvvetin artan gücü ve “erdem otoritesi” de aynı şekilde artan sayıda insanın şu an gücü elinde tutan faşist rejime karşı dirayetini arttıracaktır. İnsanların pek çoğu devrime kazanılmayacak (ve bazıları belki de asla kazanılmayacak) olsa da durum budur. Yani, bu rejimin iktidardan düşürüleceği bir politik durum -ve içinde bu rejim tarafından insanlara yapılan saldırıları büyük ölçüde püskürtmeye ve daha iyi bir dünya için mücadeleye kararlı olanlar tarafından politik insiyatifin ele geçirileceği bir durumu- yaratma aciliyeti ve temel devrim hedefini ilerletmek için, devrim gereksinimi anlayanların, bu rejimi devirme hareketinin inşasında aktif bir şekilde rol alması ve bunu devrim perspektifi ve devrimi inşa etme çerçevesinde yapması can alıcı derecede önemlidir. [5]

[1] *“Boomerlar” – “X, Y, Z”: Problem Jenerasyonlar Değil, Problem Bu Sistemdir!* (Bknz: <http://yenikomunizm.com/boomer-jenerasyonlar/>) makalesinin dipnotunda belirtildiği gibi:

«*Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçek Bir Devrim Yapabiliriz* », « *ATILIMLAR: Marx’ın Tarihsel Atılımı ve Yeni Komünizm ile Daha İleri Bir Atılım. Temel Bir Özet* », « *İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut: Bireysellikten, Asalaklıktan ve Amerikan Şovenizminden Kopmak* » ve «*Bob Avakian’ın Mark Rudd’a Cevabı: 1960’lardan Çıkartılacak Dersler ve Gerçek Bir Devrime Olan İhtiyaç* » çalışmalarında (bu çalışmalara yenikomunizm.com ve revcom.us web sitelerinden ulaşabilirsiniz) Bob Avakian, 1960’lı yılların yükselişinin zirvesindeyken “devrimin niçin gerçekleşmediğinden” ve “üzerinden geçen onlarca yılda meydana gelen büyük ölçüde olumsuz büyük değişikliklerden” den bahseder.

[2] Bob Avakian – *“Komünizm ve Jeffersoncu Demokrasi”* içinden alıntılanmıştır.

[3] Bob Avakian – *“Radikal Bir Değişiklik Geliyor: Bu Özgürleştirici mi, Yoksa Köleleştirici mi Olacak? Devrimci mi, Yoksa Gerici mi Olacak?”* Kaynak için bkz: <http://yenikomunizm.com/radikal-bir-degisiklik-geliyor-bu-ozgurlestirici-mi-yoksa-kolelestirici-mi-olacak-devrimci-mi-yoksa-gerici-mi-olacak/>

[4] Bob Avakian – *“Bob Avakian BSS’yi (Burjuva Seçim Saçmalığını) Gözler Önüne Seriyor! Eğer Temelden Bir Değişim Görmek İstemiyorsanız Gidin Oy Verin!”* Kaynak için bkz: <http://yenikomunizm.com/bob-avakian-bssyi-burjuva-secim-sacmaligini-gozler-onune-seriyor/>

[5] Bob Avakian – *“Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz”* – Video ve metin dosyası için revcom.us web sitesine bakabilirsiniz.

Faşist Dışkısıyla Dolu Kese Kağıdı Trump “Sert” Değildir – 2.Bölüm: Gerçekten Yürekli Olan Kim?

Editörün Notu: Bob Avakian’ın bu makalesi 24 Haziran 2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır.

Kaynak için bkz:

https://revcom.us/a/653/bob-avakian_bloated-bag-of-fascist-feces-trump-isnt-tough-part-2-who-really-has-heart-en.html

“Şişirilmiş Kese Kağıdı” birinci bölümde, “Böbürlenen Oğlan” Donald Trump’tan bahsetmiştim. Kendisi halen tehditler savuruyor ve protestocuların acımasızca bastırılmasından sorumlu durumda. Birinci bölümde şunu belirtmiştim:

ABD ordusu gibi muazzam bir şiddet ve yıkım makinesini çağıran herkes “sert” oğlanı oynayabilir.

Ve korkak kabadayı Trump’ın aksine:

Gerçekten cesur ve yürekli olanlar, bu vahşeti ve cinayeti sona erdirmek için sokaklara çıkan, polis ve Ulusal Muhafız kuvvetlerinin sokağa çıkma yasağına ve saldırılara karşı koyan farklı etnik kökenlerden ve cinsiyetlerden tüm halk kitleleridir. [1] şeklinde belirtmiştim.

Eğer -bu ülkenin sınırları dışında- meseleyi daha geniş çaplı ve derin bir şekilde ele alırsak, halkın gerçekten cesur olduğu ve yürekli bir şekilde baskıcı güçlere meydan okuduğu bir başka parlak örnek görürüz: *Vietnam halkı*, sömürgecileri kahramanca bir mücadele ve büyük fedakarlıklar göstererek alt etmiştir. Malcolm X’in de belirttiği gibi, bu insanlar Fransız

sömürgeciliği altında ezilen çok yoksul bir ulusun insanlarıydı! Ve ardından ABD -ki savaşta Fransız sömürgecileri desteklemiştir- Vietnam'ı doğrudan tahakküm altına almaya çalışır. Vietnam'ın devrimci savaşçıları, büyük fedakarlıklar pahasına, dünyadaki en güçlü ordunun boyun eğdirme çabalarını mağlup etti ve onları geri çekilmek zorunda bıraktı. Devasa sayılarda Vietnamlı sivil katleden ABD ordusunun veya şu günlerde masum sivil kitleleri katleden ve insanları terörize eden köktenci İslamcı fanatiklerin aksine, Vietnamlılar devrimci bir şekilde kurtuluş mücadelesi yürütmüştü.

Veya bu ülkeye geri dönersek, eğer cesareten ve yürekten bahsedilecekse, Oakland'da 1960'larda siyahi halkın polis karşısında zarar görmesini ve katledilmelerine karşı -o zamanlar legal olan- silahlı bir avuç Siyahi genç şeklinde mücadeleye başlayan, hükümetin devam eden ağır baskısına ve Siyahi halka karşı katliamlara karşı ayağa kalkan, ilerleyen yıllarda ülke çapında büyük bir güce dönüşen Kara Panter Partisi'ne ne demeli? Ve onlar bunu dünya çapında süregiden devrimci mücadelelerle dayanışma içinde yapıyorlardı. (Kaç kişi Kara Panter Partisi'nin önderi Huey Newton'ın '*eğer gerekiyorsa Kara Panterleri, ABD'ye karşı Vietnamlıları desteklemesi için göndermeye hazır olduğunu*' söylediğini anımsıyor?)

Kara Panterler, devrimci oldukları dönemlerde, açık bir şekilde Donald Trump'ın bahsetmekten hoşlandığı "Anayasadaki İkinci Değişiklik taraftarı" tarzında insanlar değillerdi. (Ve son günlerde -özellikle de kurumsallaşmış ırkçılığa, polis terörüne, Trump/Pence rejiminin baskıcı yanıtlarına ve bu rejimin faşist "tabanının" tehdit ve saldırılarına karşı ayağa kalkan kitleler bağlamında- o dönem Siyahi halk içinde "Anayasadaki İkinci Değişiklik" hakkını uygulayan ve bazı durumlarda bunu siyasi talep olarak gündeme getiren, Uluslararası Adalet Divanı'na ABD'deki siyahi halkın katledilmesi ve bastırılmasına yönelik çağrıda bulunanlar

vardı. Bu durum Panterlerin ilk dönemlerindeki devrimci bakış açısıyla aynı şeyi temsil etmese de, yine de önemli bir duruşu içeriyordu.)

Hem Vietnamlı kurtuluş savaşçıları, hem de Kara Panter Partisi en sonunda devrim yolundan çıkarılrsa da, onların devrimci kahramanlıklarından ve ilham verici mücadelelerinin zirvesinden öğrenecek çok şey var. [2]

Önceki devrimci mücadele ve güçlerden alınan dersleri uygulamak ve daha derine inebilmek gerekiyor, bu doğrultuda şu üzerine düşünmeye değer bir şeydir: Siyahi ve melez gençliğin bugün birbirini öldürmesi yerine, devrimin temel ilkeleri olan 5-2-6'yı benimsemesi ve bu baskıcı sisteme bir son verecek ve çok daha iyisini hayata geçirecek gerçek bir devrimin - insanların sömürüldüğü, taciz edildiği, terörize edildiği, şiddete uğradığı ve katledildiği bütün biçimlere yeni komünizm temelinde bir son verecek bir devrimin- kuvvetli bir gücü olarak hareket etmeleri nasıl olurdu? [3]

[1] Kaynak için bkz: *"Bob Avakian Diyor ki: "Donald Trump 'Sert' Değil, İçi Faşist Dışkısı Dolu Bir Kese Kağıdıdır!"*

<http://yenikomunizm.com/bob-avakian-diyor-ki-donald-trump-sert-degil-ici-fasist-disk-isi-dolu-bir-kese-kagididir/>

[2] Bob Avakian (BA), ABD'nin Vietnam'daki emperyalist savaşına karşı çıkmış ve 1960'ların sonlarında ABD'nin önde gelen devrimci gücü olduğu zaman, Kara Panter Partisi ile mücadele yürütmüştür. Kara Panter Partisi, (BA'nın da belirttiği gibi), devrimci milliyetçiliğin ve -o zamanlar Çin'de en ileri şekliyle ifadesini bulan ve ilham verici etkiye sahip olan- komünizmin kombinasyonunu yansıtan bir karışım şeklindeydi. ABD'deki Siyah halkın kitlesel ayaklanmaları da dahil olmak üzere dünyadaki devrimci mücadeleleri desteklerken, Çin'in sosyalist dönüşümünü ileriye taşıyarak yeni komünizmi geliştiren Bob Avakian, komünist hareketin tarihsel olarak hem olumlu hem de olumsuz deneyiminden, ve özellikle devrimci Çin'in (ve 1976'da Mao'nun ölümünden sonra kapitalizmin restorasyonunun acı derslerinden) ayrıca farklı ülkelerde devrimci hareketlerin deneyimlerinden beslenmiştir. Bob Avakian,

1960’larda ve 1970’lerin başlarında (sadece ABD’de değil uluslararası düzeyde) devrimci yükselişin ve o zamanın önde gelen devrimci güçlerinin yenilgiye uğratılmasına veya reformistlere dönüşmesine ve hatta bazı durumlarda emperyalist sistemin karşı-devrimci uzantılarına dönüşmesine neden olan önemli faktörleri özetlemiştir. Bob Avakian’ın bu çalışmasının amacı ve ortaya koyduğu yeni sentez (yeni komünizm), ezilen insanlığın ve sonuçta bir bütün olarak insanlığın kurtuluş mücadelesinin kritik problemlerin üstesinden gelmesini sağlamak, hem mevcut baskıcı sistemi yenmek hem de ortadan kaldırmak ve radikal olarak farklı ve çok daha iyi bir dünyayı hayata geçirmek için engeller ve yeni boyutlara ulaşmaktır.

Bob Avakian tarafından geliştirilen yeni komünizme ve onun devrimci önderlik meselesindeki eşsiz rolüne ilişkin şu makaleyi okuyabilirsiniz:

<http://yenikomunizm.com/bob-avakian-kokten-farkli-bir-onder/> Ayrıca Bob Avakian’ın diğer çalışmalarına revcom.us web sitesinden ulaşabilirsiniz.

[3] 5-2-6 formülasyonu, **5 DURDUR**’a, kapitalizm-emperyalizm sistemini tanımlayan 5 derin çelişkiye bir referanstır. Formülasyonda yer alan **2 Seçenek** ise, Bob Avakian’ın belirttiği şekliyle şudur: “temel olarak iki seçeneğimiz var. Ya bütün bunlarla yaşamaya devam edeceğiz ve gelecek kuşaklar da -eğer bir gelecekleri olacaksa- aynısını, hatta daha beterini yaşamaya devam edecek – veya, **devrim yapacağız!**” Yine formülasyonda yer alan diğer kısım ise, **Devrim İçin Dikkat Edilecek 6 Nokta**’yı içerir. 5-2-6’nın içeriğine şuradan ulaşılabilir:

<https://revcom.us/a/594/what-is-5-2-6-en.html>

Üretim Biçimi Üzerine

Editörün Notu: Bob Avakian’ın aşağıdaki açıklaması 22 Haziran 2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır.

Kaynak

için

bkz:

https://revcom.us/a/653/bob-avakian_on-the-mode-of-production-en.html

Geçtiğimiz günlerde şunu yazmıştım:

Üretim Biçimi!... Üretim Biçimi!... Üretim Biçimi!...

Eğer bunun ne olduğunu ve ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsanız – meselenin dışındasınız demektir ve bunu öğrenmeniz gerekecektir!

Bu meseleye girmek için, *Breakthroughs [Atılımlar]* çalışmama bakabilir ve aşağıdaki alıntı ile başlayabilirsiniz:

“Nihayetinde üretim biçimi; kadınların, Siyahilerin veya Latinlerin ezilmesi, kafa emeği ile kol emeği arasındaki çelişki gibi, veya çevreyle ilgili durum, göçmenlerin durumu vb. gibi herhangi bir toplumsal sorunun temelini ve değişiminin sınırlarını belirler. Bütün bunların kendi başlarına gerçekliği ve dinamikleri bulunsa da ve bunlar ekonomik sisteme indirgenemez durumda olsalar da, hepsi belirli bir çerçeve ve belirli bir ekonomik sistemin temel dinamikleri içinde gerçekleşir; ve bu ekonomik sistem, bu üretim tarzı, tüm bu toplumsal meselelere yönelik değişimin temelini ve nihai sınırlarını belirler. Dolayısıyla, tüm bu farklı baskı biçimlerinden kurtulmak istiyorsanız, bunları kendi gündemlerine göre ele almanız gerekir, fakat aynı zamanda bu değişiklikleri gerçekleştirebilmenizi sağlayacak ekonomik sistemi de temelden değiştirmeniz gerekir. Başka bir deyişle: “Bu değişiklikleri yapmanıza yalnızca engel olmayacak aynı zamanda bu değişiklikler için elverişli bir temel de sağlayacak belirli bir ekonomik sisteme sahip olmalısınız.” ((Bu alıntı “Atılımlar – Marx’ın Tarihsel Atılımı ve Yeni Komünizm ile Daha İleri Bir Atılım” içinde yer almaktadır. Revcom.us adresinden okuyabilirsiniz. Bu alıntı ilk olarak “Yeni Komünizm” kitabı içinde yer almıştır.))

Üretim biçimi...
Üretim biçimi...
Üretim biçimi...

Eğer bunun ne olduğunu ve
ne kadar önemli olduğunu
bilmiyorsanız - meselenin dışındasınız
demektir ve bunu öğrenmeniz
gerekecektir!

Bob Avakian

Don Lemon, Martin Luther King ve İhtiyacımız Olan Devrim

Editörün Notu: Bob Avakian'ın çevirisini aktardığımız aşağıdaki makalesi 15 Haziran 2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır.

Kaynak

için

bkz:

https://revcom.us/a/652/bob-avakian_don-lemon-martin-luther-king-and-the-revolution-

Geçtiğimiz günlerde CNN spikeri Don Lemon, bir kez daha Martin Luther King'in 1963 tarihli "Hayalim Var" konuşmasına değindi. Lemon, konuşmanın ırksal adaletsizliğe artık son verme zamanı geldiğini söyleyen kısmına dikkat çekti. Lemon bunu tekrarlayarak, şu an olup bitene değindi: Şimdi tam zamanı. Lemon'un niyeti ne olursa olsun, bu durum çok büyük bir meseleyi gündeme getiriyor...

Niçin *Martin Luther King*'in konuşmasından 57 yıl sonra, birileri yeniden "şimdi ırksal adaletsizliğe son verme zamanı" diyor? Eğer bu 57 yıl önce söylenmişse, niçin bunca yılın ardından şu ana dek hayata geçmedi?

Bunun nedeni halkın bundan önce ırkçılığa karşı yeterince sağlam bir şekilde mücadele etmemiş olması mı? HAYIR – Amerika'daki tarihleri boyunca, Siyahi halk her seferinde ayağa kalktı ve bu baskıya karşı kahramanca savaştı. Ve özellikle de 1960'larda bu baskıya karşı, bütün bunlara bir son verebilmek için milyonlarca insanın katıldığı kitlesel - yalnızca Siyahi halk kitleleri de değil, aynı zamanda çok sayıda beyaz genç de dahil olmak üzere farklı "etnisitelerden" ve milliyetlerden geniş kitlelerin de aktif bir şekilde katıldığı- kararlı mücadeleler yürütüldü.

Ve şimdilerde iktidarı elinde bulunduranların (veya bunların bir kısmının) bu ülkede ciddi bir ırksal adaletsizlik sorunu olduğunu itiraf etmek ve gerçek değişiklikler yapmaktan bahsetmek zorunda kalmaları durumu da ilk değildir. 50 yıl önce, 1960'lardaki yükseliş sürecinde Kerner Komisyonu Raporu zaten bunların hepsini yapmıştı.

Bu baskının sona ermemesinin *temel bir nedeni* var: **Bu baskı içinde yaşadığımız sisteme, kapitalizm-emperyalizm sistemine işlenmiş durumdadır, ve bu olmadan bu sistem ne varlığını sürdürebilir ne de işleyebilir. Bu sistem yürürlükte kaldığı**

müddetçe, iktidarda hangi politikacılar olduğundan ve ne türden vaatlerde bulunacaklarından bağımsız olarak bu baskı devam edecektir...

Varılan sonuç açıktır: **Bu sistem reforme edilemez, bu sistemin yıkılması gerekir!**

Daha önce de söylediğim gibi: “iki seçeneğimiz var. Ya bütün bunlarla yaşamaya devam edeceğiz ve gelecek kuşaklar da -eğer bir gelecekleri olacaksa- aynısını, hatta daha beterini yaşamaya devam edecek – **veya, devrim yapacağız!**”

Çok uzun zaman geçti, ve bütün bunlara son vermenin artık zamanı!

Ve bunu yapabilmek için **DEVİRİME** ihtiyacımız var, **DAHA AZINA DEĞİL!**

Sorun “Demokratlar Değil”, Sorun BU SİSTEMDİR! Candace Owens ve Diğer Siyahi Nazi Demagoglarına Bir Yanıt

***Editörün Notu:** Devrimin önderi ve Yeni Komünizm’in mimarı Bob Avakian’ın aşağıdaki makalesi 15 Haziran 2020 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır.*

Kaynak

için

bkz:

https://revcom.us/a/652/bob-avakian_its-not-the-democrats-its-the-whole-system-en.html

Candace Owens ve onun gibi beyaz üstünlükçü Donald Trump faşistini destekleyen başka Siyahi “muhafazakarlar” alçakça hareketlerini meşrulaştırmak adına, Demokrat Parti’yi Siyahi halkı kendilerine tabi bir pozisyona sokmakla suçluyorlar. Daha önce defalarca kez üzerine konuştuğum ve keskin bir şekilde gösterdiğim şekilde, **Demokrat Parti Siyahi halkın zaptedilmesi ve aşağılanması konusunda önemli bir rol oynamaktadır.** Bunun içerisinde özellikle de Siyahi halkın içerisindeki gençlerin, düzgün bir gelecekte mahrum bırakılmaları, elleri kolları bağlanmış bir şekilde çaresiz ve umutsuz bir durumda gettolara tıkılmaları, polis tarafından katledilmeleri ve birbirlerini öldürmek adına teşvik edilmeleri de dahildir. Ancak Demokrat Parti, bütün bunların kaynağı olan kapitalist-emperyalist sistemin, acımasızca sömürüye ve sadece bu ülkede değil bütün dünyada sadece Siyahi halk değil, ama bütün kitleler üzerinde canice baskı uygulamasının kilit aygıtlarından bir tanesidir. Ve şüphesiz Cumhuriyetçi Parti de bu canavarca sistemin başka bir aygıtıdır, daha azı değildir. Özellikle de geçtiğimiz on yıllarda daha da aleni bir şekilde beyaz ve erkek üstünlükçü, göçmen karşıtı, yabancı düşmanı ve savaş kışkırtıcısı Amerikan şovenizminin kesişim partisi haline gelmiştir.

Özellikle de İkinci Dünya Savaşı’nın sonrasında, bütün dünyada ve bu ülkede yaşanan temel değişikliklerle birlikte Demokrat Parti bir tarafta kendisini Siyahi halkın “dostu” ve “kurtarıcısı” olarak resmetmiştir. Ancak Demokrat Parti kendi içerisinde keskin ve derin bir çelişkiyi barındırmaktadır, bir taraftan partinin ‘‘kuzeyli kanadı’’ kendisini liberal olarak takdim ederken, öteki tarafta “güneyli kanadı” (‘*Dixiecrats*’ olarak da bilinir) aleni bir şekilde, nefretle ve saldırganca beyaz üstünlüğünü savunmaktadır. Bu çelişki 1960’lar ile beraber patlama noktasına gelmişti, çünkü Demokrat Parti liderleri kendilerini sivil hak mücadeleleriyle ilgili taviz vermeleri gereken bir konumda bulunca, partinin ‘‘Dixiecrats’’

kanadı Demokrat Parti'yi terk ederek Cumhuriyetçi Parti'nin kilit güçlerinden birisi haline geldi. İşte o zamandan beri Cumhuriyetçiler daha da açık bir şekilde beyaz üstünlenmecilerin partisi olmaya başladı.

Malcolm X bu konuda gayet açıkça konuşur. Kendisi şöyle söylemiştir:

“Bu partilerden bir tanesi (Demokratlar) sizinle beraber olduklarını söylüyorlar, diğer taraftan öbürleri (Cumhuriyetçiler) size karşı olduklarını söylüyorlar, bunlardan bir tanesi “tilki” öbürü ise “kurttur”, ancak ikisi de köpekgiller familyasındandır, ikisi de ırkçı köpektir.”

Hayret verici bir şekilde ve en basit tabiriyle açıkça size karşı olan bir oluşumun içine dahil olmak *muazzam bir aptallık* gerektirir. Ancak Candace Owens ve öbür “Siyahi muhafazakarlar” için Trump ve Cumhuriyetçileri desteklemek aptallıklarından yaptıkları bir şey değildir, aksine ‘‘yağmadan’’ aldıkları pay için gösterdikleri bir çabadır. Yani Amerikan emperyalizminin dünyanın dört bir tarafından yaptığı yağmaların ganimetlerinden... Ve kendi çıkarları açısından alabilecekleri en çok ganimeti elde etmenin yolu, beyaz üstünlenmeciliğinin savunusunu yapan hatta meşrulaştırmaya çalışan Siyahi rolüne bürünmektir. Ve bunu yaparken de, karşılarında itiraz edenleri Siyahi halkın olduğu yerde kalmasını isteyen “ırkçılar” olarak damgalarlar! Ve bütün bunları Siyahi halkın ilerlemesi adına yaptıklarını söylemeleri de işin en iğrenç ve acınası kısmıdır.

Aslında bütün bunlarda yeni veya orijinal bir şey yok. Aynı katatonik duruşu ve genel performansı ile birlikte Yüksek Mahkeme “yargıcı” Clarence Thomas’ta da görmüştük. Ve eğer Jim Crow ayrımcılığı ve Ku Klux Klan terörü günlerine bakacak olursak, orada da Booker T. Washington’ı görürüz, kendisi Siyahi bir “lider” olarak Siyahi halkın maruz kaldıkları ayrımcılığa ve terörize edilmelerine karşı onlara ayağa kalkmaları yerine, bulundukları korkunç konumun içerisinde en

iyisini yapmak için mücadele etmeleri gerektiğini söylüyordu. Washington'ın, beyaz üstünlenmecisi güneyli ayrılıkçıların etkinliklerinde en sevilen konuşmacı olmasına şaşmamalı! Ve yine hiç şaşırtıcı değil ki, Candace Owens gibileri bugünün aleni beyaz üstünlükçüsü faşistlerinin "göz bebeğidir".

Buna karşı verilmesi gereken cevap, Demokrat Parti'nin arkasında kuyrukçuluk yapmak değildir. Zaten Demokrat Parti, Siyahi halkı baskı altında tutmak ve terörize edilmelerini sağlamak adına çok ciddi bir rol oynamaktadır ve bunu yaparken de bütün bu sistemin kilit oyuncularından birisi olmalarına ve insanlığa, kitlelere karşı işledikleri saymakla bitmeyecek suçlara rağmen Siyahi halkın en büyük umuduymuş gibi bir rol takınır. Buna verilmesi gereken cevap bu canavarca sisteme, kapitalist-emperyalist sisteme toptan karşı çıkmaktır. Hem Demokratlar hem de Cumhuriyetçiler bu sistemin varlığını korumak için çalışır ve hizmet ederler. Yapılması gereken şey, bu sisteme karşı ayağa kalkmak ve devrim hedefi doğrultusunda bütün bu sistemi yıkmak ve çok daha iyisini hayata geçirebilmek için bir mücadele hareketini oluşturmaktır.

Bu devrimi gerçekten yapmanın stratejisi, hala devam etmekte olan ve on yıllar öncesinde, 1960'lerden beri yazdığım, radikal şekilde farklı ve çok daha iyi bir dünya ve toplum için kapsamlı ve ayrıntılı bir çalışma olan *Kuzey Amerika'da Yeni Sosyalist Cumhuriyeti için Anayasa*'da bulunabilir, buna ise revcom.us adresinden ulaşabilirsiniz.

Bırakın Candace Owens gibileri bu sistemin kana bulanmış ganimetleri için birbirlerini karalasinlar aralarında didişsinler. Kapitalist-emperyalist sistemden ötürü olan bütün bu vahşetten, terörden, gereksiz bütün bu acılardan kurtulmak isteyenler, bunların olmadığı bir dünyanın açlığını çekenlerle birlikte ayağa kalkmalıyız. Bütün bunlara bir son vermenin tek bir yolu var : **DEVİRİM – DAHA AZI DEĞİL!**

Sömürü ve aşağılama sonucu 'bizim olanı geri almak' için bir devrim değil, bütün insanlığın kurtuluşu için bir devrim!